

Giới thiệu Anh Hàng Xóm Biển Thái

Thể loại: H+, ngôn tình...

Cuộc tình của hai người lại bắt đầu từ việc anh dọn tới sinh ở gần nhà cô cũng vào dịp cô qua chào hỏi anh, một tiểu bạch thỏ và một đại sắc lang.

Anh là hàng xóm mới vừa chuyển đến khu nhà cô, nghe mấy bà cô hàng xóm đồn đại anh là gia sư kèm piano tại nhà, nam thanh ưu tú, vóc dáng, tướng mạo đều hoàn mỹ không góc chết, chỉ tiếc là quá ngạo mạn.

Hôm nay là chủ nhật, cô còn đang nướng người trong chiếc chăn bông liền người thấy mùi thơm phức xông vào mũi. Cái máu ham ăn trong người tự khắc bật dậy đi vào bếp.

"Mẹ, nấu gì thơm vậy ạ?"

"À, mẹ đang định gọi con dậy đây. Con mang hộp cá ngừ qua chào hỏi hàng xóm mới đi nha."

"Con gái mẹ không lo... Mẹ thích trai đẹp khi nào vậy?...chắc chắc" Cô chẹp miệng vài cái rồi cũng cầm lấy hộp cá ngừ, dù sao cô cũng muốn xem tên ngạo mạn đó dung nhan thế nào mà người đời tung bốc như thế.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Anh là hàng xóm mới vừa chuyển đến khu nhà cô, nghe mấy bà cô hàng xóm đồn đại anh là gia sư kèm piano tại nhà, nam thanh ưu tú, vóc dáng, tướng mạo đều hoàn mỹ không góc chết, chỉ tiếc là quá ngạo mạn.

Hôm nay là chủ nhật, cô còn đang nướng người trong chiếc chăn bông liền người thấy mùi thơm phức xông vào mũi. Cái máu ham ăn trong người tự khắc bật dậy đi vào bếp.

"Mẹ, nấu gì thơm vậy ạ?"

"À, mẹ đang định gọi con dậy đây. Con mang hộp cá ngừ qua chào hỏi hàng xóm mới đi nha."

"Con gái mẹ không lo... Mẹ thích trai đẹp khi nào vậy?...chắc chắc" Cô chẹp miệng vài cái rồi cũng cầm lấy hộp cá ngừ, dù sao cô cũng muốn xem tên ngạo mạn đó dung nhan thế nào mà người đời tung bốc như thế.

"Kìng Kong..." Cô nhấn chuông một hồi lâu nhưng không ai trả lời, mẹ kiếp chắc như lời đồn, lạnh lùng và không thích giao lưu với ai sao. Được! Đã thế bà đây tự mở cửa chui vào.

Cô hiên ngang xông thẳng vào nhà, đập ngay vào mắt cái tông màu hồng bầy bầy, khó nổi cái quyển rũ cô là đồng nhạc cụ treo trên tường, nào là trumpet, drum, saxophone, piano... Cô há mồm đi một vòng, lượn lờ chạm nhẹ vào chiếc piano. Rồi một lần nữa há mồm khi thấy dáng người cao lớn đứng trước mặt. Có vẻ anh vừa tắm xong, quần riêng chiếc khăn tắm ở thân dưới, trên cơ ngực săn chắc đọng lại một chút nước huyền ảo. Tóc huyền màu bạch ướt sũng thoảng mùi bạc hà, mắt xanh lam hơi sếch lên làm khuôn mặt càng thêm lạnh.

"Trộm thấy chủ nhà vẫn không biết đường chạy hả?" Anh hạ giọng, mày hơi nhíu lại.

Cô nhìn quanh nhà, chột dạ hỏi:

"Trộm nào, anh nói tôi?"

"Còn ai sao?"

"Ờ ừm... Mẹ tôi làm chút cá cá ngừ mang qua chào hỏi hàng xóm mới." Cô mãi mới lấy lại được bản lĩnh, hất hàm nói tiếp.

"Hóa ra anh là tên lạnh lùng trong truyền thuyết xóm hả? Nhìn khá ngon đấy Tiểu Bạch Kiềm."

"Có sao?" Mày anh nhui chặt lại, nổi lên 2 vạch đen sì, khuôn mặt ưu tú. Nhìn mình giống trai bao lắm à?

"Còn không thừa nhận, bõn cô nương nhìn mặt đoán tính cách sẽ ra ngay. Ngoài mặt tỏ ra lạnh lùng nhưng bên trong hẳn là một con cáo già." Cô nói mà chẳng để ý cặp mắt chim ưng chăm chăm vào mình.

Anh cảm thấy cô gái này rất thú vị, ngạc nhiên một chút. Làm gì có ai xông vào nhà người ta lại còn là nam nhân. Khuôn mặt bánh bao ưu tú lại khơi mào gọi anh là Tiểu Bạch Kiềm. Chui đầu vào rọ thì khó có đường ra.

" Cô đoán được tính cách sao...xem nào...tôi cũng có tài nhìn và đoán, cô muốn thử không? "

" Anh đoán cái gì? " Cô nghi ngờ tên ngao mạn này lại dở trò quỷ quái

" Nhìn đoán số đo 3 vòng " Anh không kiêng kị, mắt gian tà nhìn chăm vào ngực cô. Cô trừng mắt hai tay ôm ngực.

" 70, 76, 80 " Mỗi màu bạc khẽ cong lên, mặt anh càng trắng trẻo.

" Biến thái...ngực tôi nhỏ vậy à, bụng cũng đâu có nhiều mỡ, mông cũng không đến nỗi lép xịt như anh nói. " Cô chu môi phồng má nhìn bộ anh cười tà

" Chắc dạo này đoán đồ lệch lạc, chỉ bằng test thử lại hay hơn "

" Anh điên à? " Mặt cô đỏ bừng bừng, vứt bỏ lời đồn sang một bên, hấn đích thị mác con cáo già 9 đuôi biến thái xàm sỡ phụ nữ

Anh tiến lạ gần chỗ cô, miệng không ngừng nói

" Cô nghĩ trong trường hợp này đôi nam nữ có nên tắt đèn khảo sát bộ phận sinh dục không nhỉ? "

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

" Cô nghĩ trong trường hợp này đôi nam nữ có nên tắt đèn khảo sát bộ phận sinh dục không nhỉ? "

Cô mở to mắt kinh ngạc. Cơ thể càng trở nên bất động.

Hắn nói cái gì? Tắt đèn khảo sát bộ phận sinh dục ư? Nghĩ bà đây xoi dễ à? Tuy em xinh và dễ tính chứ em không dễ dãi nha anh.

Cô lấy lại phong độ, mắt héch lên lườm anh. Trước giờ cô vẫn luôn cá tính và mạnh mẽ. Gương mặt xinh xắn, diện nước dồi dào, không phải tự luyện nhưng làm khóí thẳng đồ gục dưới gót giày cô còn không được, nói gì đến tên biến thái kia. Cô cao giọng mắng

" Tiểu Bạch Kiềm, anh dám sao. Có giỏi thì lao vào đi đồ biến thái "

Tiểu cô nương à! Đây không phải gạ đánh nhau mà đang dâng thịt đến miệng hổ rồi. Anh không trả lời, than hình to lớn càng ép chặt cô vào tường, khuôn mặt lưu manh nổi lên dục vọng to lớn, bàn tay không an phận luôn qua áo thăm dò nhũ hoa. Cô hơi giật mình vì sự kích thích, chân hơi kiễng lên

" Ê hỗn đản, anh làm quái gì thế? "

" Em nói tôi không dám, vậy tôi làm cho em xem "

Anh nói rồi ả cô lên ghé sofa, rút đầu chiếc thắt lưng trói hai tay cô ra phía sau. Bây giờ cô biết mình ngu xuẩn thế nào khi thốt ra lời khơi gợi ấy. Ba mươi sáu kế, không có kế nào dễ chạy.

Anh mở miệng trêu chọc

" Em muốn thưởng thức dư vị nào trên cơ thể tôi? Muốn nhẹ nhàng lắng mạn hay ngược đã dòi cơ thể em "

Chết tiệt, anh nói mấy lời đó làm đầu óc cô nghĩ đến cảnh đen tối sắp phải trải qua. Răng cô cứa vào nhau kèn kẹt. Bây giờ làm gì nói gì cũng là lời khơi gợi hành động của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3

Cô cố gắng kiềm chế cảm xúc, phải hết sức bình tĩnh với tên mặt dày này

" Anh muốn gì, định làm nhục tôi rồi bỏ trốn hả? Tôi nhất định không tha...umm...umm "

Cô chưa kịp nói hết thì bị anh ngăn lại bằng cách hôn...môi. Cô cắn chặt răng tránh lưỡi anh tiếp cận, nhưng sức cô nào lại sức anh, tay đưa lên bóp chặt miệng cô lại, lưỡi như con rắn nhanh chóng phá tan khoang miệng cô tạo cảm giác ấm nóng, ngọt ngào ở ngay đầu lưỡi.

Đầu cô bốc hỏa, tức chết mất, càng đẩy anh, anh càng ép chặt. Chỉ tiếc không thể xông vào bầm nát người anh ra thành trăm mảnh.

Quá nhiều cô một lúc anh cũng chịu thừa cô ra. Đôi mắt trĩu xuống, không nói không rằng vén chút tóc thừa xoa xuống mặt cô lên vành tai, trong giây phút bị cô hất tay ra, mặt lạnh cao giọng

" Đồ trơ trẽn "

" Nói một câu hôn một cái "

" Tiểu Bạch..." chưa kịp dứt lời lại là một cái hôn, nhưng lần này chỉ thoáng qua, nhẹ nhàng đến rồi nhẹ nhàng đi

" Tốt, em nói nhiều thêm chút nữa, tôi sẽ có lợi " Ánh nháy mắt gian tà, miệng khẽ cười

" Đồ bẩn " Cô nói rồi chuồn nhanh như con thỏ, thật tiếc con thỏ lại bị cáo gian ác bồng kín trong lòng không một khe hở. Anh vươn tay ra là tóm được cô

" Chính em câu dẫn tôi đây, hết đường chối cãi " Anh nói xong đè mạnh cô ra ghế xé toạc cái áo, thói quen của cô khi đi ngủ không mặc áo ngực, chỉ một nháy là xong xuôi với anh.

" Chắc...chắc, ngực em đẹp vậy, từ giờ mặc áo bó một chút. Chẳng trách tôi đoán ngực em 70 "

Những từ khó nghe một lần nữa lại lọt tai cô. Biến thái ư màu hồng, anh ta là thụ mới đúng. Cường hiếp con gái nhà lành. Gìn giữ 18 năm đi tong trong 1 phút

" Umm.. "

Hai tay anh vẫn vờ đôi gò bồng hồng hào của cô, cứ thế nhào nặn khẽ.

" U..bò...tôi... Ummm "

Anh bị tiếng kêu ma mị của cô hồi thức. Càng mạnh bạo cắn mút làm nhũ hoa làm nó cứng và đỏ ửng hơn. Hai bàn tay biến thái hoạt động liên hồi. Trườn từ ngực xuống eo rồi lại càng mất dạy mà xuống sâu hơn. Anh hôn lên từng nơi trên cơ thể cô, xoa nhẹ mông căng tròn rồi giật phanh cái quần trên người. Cứng đờ miệng rồi lại cười điên cuồng

" Mặc quần lót ngược là xu thế hửm? " Anh khoanh tay mắt xanh lam nhìn chằm vào nơi tư mật của cô.

Giây phút cô chết lặng, ngượng chín mặt. Chắc tối qua tắm vội mặc quần còn không để ý...Mà thế thì sao, hấn nhìn thấy rồi còn giả nai hả? Ăn cô trắng trợn rồi ngơ ngác hỏi à?

" Ủ, mốt đó...anh không biết à đồ nhà quê " Cô nói thì hay lắm nhưng hai má đã nóng phừng phừng rồi

" Quần lót ngược...rất ấm" Anh nhẹ đặt tay lên rồi phán

Qua hai lớp quần mỏng, chất dịch ấm nóng đã in vết đậm

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Anh vẫn động trên cơ thể cô suốt 2 tiếng đồng hồ. Âm đạo ẩm ướt tiết ra chất dịch nhầy vì kích thích. Cô cắn chặt môi không để phát ra những tiếng kêu gọi mời sự ham muốn của anh, điều đó sẽ làm anh thích thú và không bỏ qua cho cô.

Sao mà khó chịu thế này, và người nóng bức và nhóp nhép. Cô không cự quậy nổi vì tay bị anh trói ra sau. Đầu gối anh ấn sát vào nơi tư mật của cô. Thực sự rất bức. Cô quyết hạ mình van xin anh

" Tôi không chịu...nổi nữa...làm ơn... "

Có vẻ anh cũng biết giới hạn mà dừng lại. Buông tha cô rồi nhìn những vết hồng nhạt trên cơ thể cô. Anh kéo cô lên ngồi vào lòng. Sửa sang mặc lại quần áo rồi nỉ non bên tai

" Biết đừng vào tôi sẽ ra sao rồi chứ? "

Cô mệt là người, giờ mới lấy lại chút phong độ, nhưng nước mắt nước mũi giàn dụa

" Anh là đồ biến thái, những ai trêu chọc anh, anh đều làm thế hả? Anh có biết nghĩ không? Phá hoại đời con gái nhà người ta anh vui lắm nhỉ? "

Anh chẳng để ý đến lời cô nói. Đôi môi màu bạc liếm láp vành tai cô. Tay vòng ôm chặt trước ngực.

" Tôi nói em là người đầu tiên em sẽ không tin "

" Bỏ tôi ra...anh không có quyền chạm vào tôi. Hãy chờ xem, một ngày không xa anh sẽ phải nằm dưới tôi mà thôi " Cô đứng lên ánh mắt đầy quả quyết.

Anh cũng không vừa, mắt sếch xanh lam, môi mỏng khê nhếch lên

" Được, tôi xem bản lĩnh của em tới...um "

Anh chưa nói xong liền bị cô chặn đứng, cô hiên ngang xâm nhập đầu lưỡi mình vào trong khoang miệng anh, túm cổ áo ấn sát anh vào tường. Cô táo bạo cắn mút hết mật ngọt môi anh. Anh tròn tròn mắt ngạc nhiên nhưng cũng không kiềm được mà hòa hợp với cô.

" Thấy thế nào...đừng khinh thường tài quyến rũ đàn ông của tôi, nhất là đồ yêu màu hồng như anh, rất dễ rung động " Cô hát hằm, cao giọng nói

" Có sao? "

" Nhà của anh không phải từ trong ra ngoài đều màu hồng hả? "

" Yêu màu hồng ghét sự giả dối "

" Nói thật đi, anh bị đồng bóng phải không? "

" Em muốn kiểm nghiệm? "

Cô rung mình, dựng hết tóc gáy, sồn cả da gà. Lùi lại vài bước rồi chạy luôn

Anh cười khê nhìn bóng cô như con thỏ thoát được lồng cáo vậy, cô gái này rất thú vị đối với anh. Mới gặp lần đầu mà quá mạnh bạo. Anh sẽ chờ, chờ một ngày cô đề anh xuống giường, để anh phải nằm dưới thân cô.

..- Chap này hơi nhảm nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Mọi chuyện không dừng lại ở đó. Sáng sớm thứ 2, cô đến trường đã nghe mấy lời đồn đại be bét. Anh bây giờ chính thức là giáo viên dạy nhạc của cô mà môn nhạc lại có 4 tiết trên tuần. Khùng khiếp hơn là tên giáo viên ấy sáng ngày ra đã ức hiếp đến 3 cô nữ sinh.

Dù không biết thật hay đùa nhưng máu điên của cô nổi lên từng tảng, hận không thể đâm nát cái mặt xấu xa của anh ta. Mặc dù từ trước đến giờ cô luôn yêu cái đẹp, nhưng mà biến thái như anh ta thật quá phí. Cô phải dạy cho anh một bài học.

Chạy xồng xộc về phía phòng nhạc, mặt hằm hằm những tia sét. Cô nghĩ chắc hẳn bây giờ anh đang trêu đùa trên thân thể của mấy cô nữ sinh, nghĩ đến mà không kiềm tức giận. Nhưng rồi chân mày cô giãn ra khi đặt chân đến phòng. Lời đồn về anh thực sự rất vỡ vụn vì cô còn đang chứng kiến cảnh tượng thú vị hơn nhiều

-----

- Thầy à, dạy em đánh đàn đi mà...ừ ừ sao thầy không nói gì?

- Thầy hát cho em nghe đi nà

- Thầy đẹp trai mà cũng dễ sợ hà...thầy có người yêu chưa?

3, 4 cô nữ sinh vây quanh người anh. Trời, thật ngứa mắt. Đứa thì bá vai ôm cổ, đứa thì nghịch tóc, véo má. Anh là con búp bê cho các chị nghịch hả? Cô rất muốn lao vào tát cho chúng nó mấy bạt tai, cắt hết bộ tóc óng ả, cào xé bộ mặt ngây thơ mà tâm hồn chó dại ấy. Đây là học sinh đi hỏi bài sao? Là dụ dỗ mới đúng đây. Ô mà sao cô phải tức nhỉ?

Cô khoanh tay, tựa lưng vào cửa quay lại toàn bộ. Để xem chúng nó dụ dỗ anh xong còn dám ra ngoài nói năng xằng bậy không? Cô thấy rất chướng mắt, khuôn mặt nổi lên 3 vạch đen xi, ho nhẹ một tiếng.

" Hừm...Hừm "

" Em...em chào tiền bối " Mấy cô nữ sinh quay lại, mặt ngượng ngùng, ba chân bốn cẳng chạy như bay.

Từ đầu đến cuối anh chẳng nói một câu, mặc kệ chúng đây vò cho đến khi cô xuất hiện. Cô đi vào khóa chốt cửa. Anh thấy hơi nghi ngờ

" Sao chốt cửa? Lại muốn tôi ngay ở đây à? "

" Đầu óc anh không còn gì ngoài mấy cái suy nghĩ tồi tăm đó hả. Tôi là vì sợ mấy lời đồn phát tán thôi "

" Em lo cho tôi? " Anh hơi cười cười

" Đồ điên. Nhìn anh cáo già vậy mà kiểm chế tốt nhỉ. Sao không đề nó ra như anh từng làm với tôi đi "

Anh từng bước tiến lại gần cô, miệng xấu xa nói

" Nhìn em, tiểu đệ đệ của anh lại cương lên rồi "

Cô nhìn về mặt gian tà, bất cứ chỗ nào anh ta cũng có thể. Cô hốt hoảng trợn ngược hai mắt

" Tôi nói cho anh biết, đây là trường học. Anh đừng hòng dơ trò đồi bại "

" Chẳng phải từ hành động chốt cửa của em là có ý đồ với tôi rồi à? Tiểu yêu tinh à, em thật biết câu dẫn đàn ông. "

Không đợi cô trả lời anh lập tức ép cơ thể cô dựa vào bảng đen, đôi môi màu bạc phủ kín đôi môi hồng nhạt bé nhỏ, hung hăng như muốn nuốt chửng nó. Đầu lưỡi nhóp nhóp tấn công sâu vào trong tìm kiếm bạn để hòa quyện. Cô cố gắng đẩy anh ra thì anh càng ép chặt. Đầu gối mất dạy ấn sát vào nơi mê hoặc của cô.

Anh buông môi cô, trườn đến cổ, dùng miệng tháo bỏ cúc áo trên cùng. Cô bấy giờ mới được thở, giọng lí nhí

" Buông tôi ra, anh có muốn thì đi tìm mấy người vừa rồi ấy "

" Em ghen à, sao cứ nhắc suốt thế. Em không cảm nhận được, tiểu đệ đệ nhà tôi rất ưng với con bướm bé nhỏ nhà em hử? " Anh cười tà rồi tiếp tục vận động

" Chúng nó tư cách gì mà tôi phải ghen "

" Được, chứng minh chúng nó không đủ tư cách đi " Anh nhanh chóng đi đến vành tai cô, liếm láp ngon lành.

" Hà " Cô vé mặt ngây thơ không hiểu gì

Nói rồi anh sóc cô đặt lên bàn giáo viên

" Chứng minh bằng cách thỏa mãn tôi, em nhé! "

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Cô thực sự muốn hét lên cho cả trường nghe thấy. Cứu với! huhu. Cái đầu anh ta sinh ra chỉ để ăn suốt ngày thôi à.

" Tên biển thái nhà anh, đây là trường học, không phải Lầu Ngưng Bích "

Anh không nói gì, một lực đặt cô nằm sấp xuống bàn. Cô hốt hoảng, má ửng đỏ. Chiếc váy đồng phục ngắn tũn bị anh kéo hết lên lộ ra cặp mông trắng nõn.

" Anh...anh muốn gì? "

" Muốn em được không? "

Cô đến chết với tên này mà. Lời dơ bẩn thế nào anh ta cũng có thể phun ra được. Cô tự hỏi cái máu dê già của anh là bẩm sinh sao?

" Umm...ann... "

Cô cắn chặt môi, cả người run lên bần bật. Hai tay quỳ thành đấm. Anh cắn mạnh vào một bên mông của cô làm nó in rõ vết răng. Tay lão toét lượn lờ trên thân thể cô rồi dừng lại ở núm hoa bé nhỏ. Vận động nhào nặn liên hồi. Cô bắt giác quát lên vì đau đớn

" Anh...là cậu hả? "

" Tôi đang cố kìm nén cơn thèm khát em. Ngoan ngoan im miệng đi không được trách tôi tại sao ăn em ngay tại đây "

Cái gì? Cô không nghe nhầm đấy chứ? Loại người khao khát dục vọng như anh cũng biết suy nghĩ sao? Cũng biết kìm nén rồi à? Không tin. Cô tròn mắt, cao giọng.

" Đừng tỏ vẻ thanh cao trước mặt...ummm "

Lần nào cũng thế, không kịp nói đã gặp rào cản rồi. Anh đặt cô ngồi lên bàn, tách hai chân sang hai bên. Miệng lưỡi liếm láp tí mỉ, nhưng lần này cô có cảm nhận khác, anh không hung bạo như những lần trước mà hoàn toàn cung nựng đôi môi cô. Hành động nhẹ nhàng của anh đang làm cô tăng thêm phần khoái cảm. Không đẩy anh ra nữa mà hai tay tóm cổ áo anh về phía cô. Hôn môi kéo dài đến gần 2 phút, đến lúc cô như nghẹt thở mới cần nhẹ vào môi anh ra hiệu dừng lại.

Nhưng với tính cách anh dễ bỏ cuộc thế sao? Tay to lớn anh bao cả thân dưới cô. Lọ mọ mãi như tìm kiếm vật gì đó mà không thấy. Môi màu bạc không ngừng cắn mút cổ cô. Khoái cảm trào dâng, cô chẳng còn nói được gì, không kêu ca chửi rủa mà thay vào đó là chống tay hưởng thụ. Bất giác bàn tay hư hỏng của anh trũng âm đạo ẩm ướt, nói với cô

" Tiểu yêu tinh, cơn bướm xinh của em thật dễ dụ. Nhìn xem, ướt hết cả rồi "

Hắn trâu cô à? Tốt lắm, cô miệng không kiêng kị cất tiếng hát

" Chim trong quầm chim bay ra, chim tung cánh xé tan quần què "

Mặt anh cứng đờ như bức tượng sáp, cô thực sự, thực sự rất biến thái, tài lẻ thì không có gì ngoài câu dẫn đàn ông.

/ Reng! Reng! Reng /

Anh đang chuẩn bị tư thế để phóng tên lửa thì chuông lớp học vang lên phá hỏng hết tất cả. Mặt anh co rúm, chò nhen đen xì

" Mẹ kiếp "

Anh quát một câu rõ to làm cô giật bắn mình. Vừa rồi cũng đang hưởng thụ, cô cũng cảm thấy khá mát hứng. Lưu luyến chia tay hạ thế anh...

__ Còn __

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Cô ngồi trong lớp học, chả biết ăn uống thế nào mà bụng dưới đau âm ỉ, rầy lên từng cơn chứ không đau triền miên. Cô có cảm giác như nó sắp phọt ra khỏi quần rồi, lập tức xin phép thầy chạy vội ra ngoài. Miệng cô lẩm bầm

" Mẹ kiếp, đợi chị tí thôi, đừng ra sớm nhé, chị sẽ cho em ra đi sạch sẽ "

Vì nhà vệ sinh đi qua phòng nhạc, mà phòng nhạc lại có tên biến thái. Cô ôm bụng, khom người nấp bên ngoài rồi rón rén đi qua. Thế nhưng " tránh mà gặp ". Anh từ đằng sau vỗ vai, theo phản xạ cô giật mình, tim như nhảy ra ngoài. Anh hỏi

"Tìm tôi?" rồi chỉ tay vào mình nói tiếp "Mới xa vài phút đã nhớ rồi à?"

Cô lè lười, phồng má, bụng lại réo lên

"Tôi phải gọi anh là chúa của muôn loài ảo tưởng. Mà thôi, không đòi co với với anh, tôi đi giải quyết"

Cô xoay vai định bước đi thì bị anh túm tay lại

"Giải quyết cái gì mà giải quyết. Nhớ tôi thì nói, tôi nhớ lại"

Đù má tên biến thái này, có cần phải dai như đĩa đồi vậy không, cô nhăn mặt, một phần vì con đau, một phần vì không chịu được cái độ ảo tưởng sâu sắc mà tinh xảo của anh.

"Còn nói nữa tôi phun ngay vào miệng anh đấy. Nào, buông ra...ngoan..."

Anh hơi khó hiểu, việc gì quan trọng khiến cô phải nịnh nọt anh như thế, mặt anh cười tà, nhất quyết nắm chắc tay không thả.

"Nói, đi đâu?"

Thật sự cô hết hơi mà giải thích rồi, đang trong tình thế "Ngần cân treo sợi tóc" thế mà còn gặp một con đĩa đồi, cắt mãi không dứt. Cô đành cắn răng lấy hết sức kéo cả cô lẫn anh đến nhà vệ sinh nữ. Anh cũng hiểu ra vấn đề, phải lúc đầu nói sớm anh đã thả cô đi. Cô bước vào không quên dặn dò

"Bước vào một bước, chặt một ngón chân."

Wao. Anh sợ quá cơ. Sức anh cô đã không chịu nổi còn đòi chặt ngón chân. Dù thế anh vẫn nghe lời đứng bên ngoài chờ cô giải quyết xong.

"Aaaa...huhu...anh còn ngoài đó không? cứu tôi"

Một lát sau, cô từ trong nhà vệ sinh la toáng cả lên. Mặt anh cứng đờ cũng nhanh chóng chạy vào xem, mở toang cánh cửa, trước mắt anh, con nhóc biến thái nước mắt trào dâng, tựa như đã khóc rất lâu rồi. Anh thấy mà có chút băng khuâng, nhìn vào đôi mắt bông nước, hỏi han ân cần

"Em sao vậy?"

"Anh nói đi, tôi sắp chết rồi phải không?"

"Em nói liền thiên cái gì đấy?"

"Anh nhìn xem, con bướm nhỏ xinh của tôi chảy máu rồi... huhu... vậy là tôi không đi tè được nữa sao?... huhu... anh cứu tôi đi... tôi mới 18 xuân xanh thôi...tôi còn phải lấy chồng...chồng tôi sẽ không biến thái như anh...tôi phải sinh con nữa huhu..."

* Sắp chết rồi vẫn than ác lắm *

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Cô gái trước mặt anh, cô gái đang khóc mà lòng anh nảy lên sự chua xót không kém. Cô thực sự ngây thơ vậy sao? 18 tuổi đầu rồi mới dậy thì. Thế nào mấy hôm nay ra nhiều dịch báo trước thế. Nhưng chẳng lẽ cô không biết vấn đề phụ nữ này hả?

"Này, em học sinh học chưa vậy?"

Cô ngồi trên bệ toilet sụt sịt, đôi mắt ngấn nước nhìn anh vẻ oan uổng

"Tôi á? Có học...nhưng không hiểu gì...tiết cúp tiết ngủ gật"

Hết nói, mặt anh cứng đờ, câu trả lời quá tự nhiên.

"Vậy mẹ em không giảng cho em biết?"

"Mẹ không hay nói chuyện buồn với tôi. Chắc mẹ biết tôi sắp chết nên không nói... huhu... nhưng anh cứu tôi với...tôi phải về nói lời từ biệt với mẹ tôi...với bạn bè...hicc...hơn nữa phải chết ở nơi thơm tho..."

Anh nhón miệng cười như nghĩ ra trò gì đó rất thú vị.

" Xin lỗi. Bệnh của em thực sự không có cách nào chữa nổi đâu...E là vài phút nữa sẽ có một cái xác vô hồn trong.. "

Chưa kịp nói hết cô đã khóc toáng lên. Cái kết thật hụt hẫng. Cô phải chết sớm thế sao? Với mẹ một câu cuối cùng cũng không có. Sinh mạng của cô dừng lại ở tuổi tươi đẹp nhất, cô khóc to rồi lại sụt sịt. Anh cười xối xả. Cô ghét cảnh tượng này

" Huhu. Tôi sắp chết anh còn cười. Anh ăn hết của tôi. Đụng vào con bướm xinh của tôi, để tôi ra nông nổi này. Tôi chết cũng tại anh, cả đời hận anh chết không nơi chôn cất. "

" Ê. Tôi chưa nói hết. Còn một cách kéo dài thời gian sống của em "

Cô tròn mắt, nín khóc. Mặt bừng tỉnh như vừa từ cõi chết trở về

" Kéo dài cũng được. Giúp tôi, tôi sẽ trả ơn anh "

" Chắc không? "

" Chắc " Cô bật như lò xo, không suy nghĩ mà đảm bảo luôn.

Anh cười cười, về mặt gian tà nói

" Tôi có 2 combo. Một combo sống được 5 ngày, một combo sống được 10 ngày. Cho em chọn "

" Hơi ít, nhưng thôi được, combo 10 ngày "

" Combo 10 ngày gồm: Bước 1: Khen tôi đẹp trai. Bước 2: Hôn tôi. Bước 3: Thỏa mãn tôi và gọi là Anh Yêu. Bước 4: Làm người phụ nữ của tôi trong suốt khoảng thời gian còn lại "

Cái gì? Cách gì kì quặc vậy? Anh ta đang chơi mình sao? Cô vận vẹo hỏi tiếp

" Combo 5 ngày? "

" Combo 5 ngày là: Ngày đầu bị sốt. Ngày thứ 2 lên cơn co giật. Ngày thứ 3 bị thổ huyết. Ngày thứ 4 đột quỵ. Và ngày thứ 5 tèo "

Đáng sợ vậy sao? 5 ngày bị bệnh tật hành hạ và 4 bước quái dị của anh. Tất nhiên cô đâu có ngu mà chọn 5 ngày. Ngồi trong bồn xí nhưng vẫn thanh cao và oai nghiêm, cô hất tóc nói với anh

" Vì mạng sống, đành chọn 10 vậy "

" Được. Làm ngay thôi "

" Bây giờ sao? " cô ngạc nhiên

Anh nháy mắt, cười tà

" Ủ. Nghe nói thực hiện sớm và cần cù, thời gian sống càng lâu đấy "

__ Còn __

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

" Anh điên hả? Biết đây là đâu không? "

Cô tròn mắt, dựng hết tóc gáy, hai má đỏ phừng hiện ra nhiều nét đáng yêu không tưởng. Vốn từ một con bé ngây thơ lại bị anh tiêm vào đầu mấy thứ đen tối, thật tức mà. Anh mỉm cười, xoa đầu cô dịu dàng

" Được rồi, cho em nợ Bước 3 nhé, dù sao tôi cũng muốn đưa vợ tương lai về nhà đóng cửa dạy dỗ "

" Anh...anh...nói tôi? Tôi thêm sao? "

" Còn không mau thực hiện. Muốn chết sớm à? " Anh khoanh tay chờ đợi con thỏ rơi vào bẫy

Cô vuốt ngực, ho khụ khụ rồi lên tiếng

" Anh là người đẹp trai nhất tôi từng thấy, đẹp cực kì, đẹp mỹ mãn, đẹp lắm, không có gì tả nổi cái đẹp trên khuôn mặt anh, đẹp khủng khiếp, đẹp... "

" Ok...ok Stop...Tôi biết với em tôi đẹp không còn từ nào để tả. Tiếp bước 2 đề "

Ọe! Buồn nôn...Không phải vì sự sống thì cho tiền cũng không khen nhé. Bệnh sĩ chết trước bệnh tim đấy anh. Làm như mình đẹp lắm không bằng

Một lát sau cô ngượng ngùng, má như hai quả cà chua đỏ ửng. Kiễng chân lên, tay nắm cổ áo anh kéo thấp xuống.

" Chụt " Cô hôn thành tiếng, rất nhanh rồi buông ra. Mũi sắp phọt máu ra ngoài rồi cũng nên. Anh cau mày

" Đây là thơm chứ hôn à. Kỹ thuật em kém thật. Thôi được rồi " Anh nói xong lập tức ôm eo cô, môi gặm lấy môi cô. Bàn tay không an phận luồn vào trong áo sờ soạn.

Buồn nôn quá! Ếc ếc...

Môi cô sưng tấy cả lên, sắp ngớt thở anh mới buông cô ra

" Đây mới là hôn, biết chưa? "

" Thế nào chả được...hừ...giờ anh cứu tôi không thì bảo...cứ dờ trò liên thiên thì cút xéo đi...anh để tôi chết cũng được "

Cô khoanh tay trước ngực, chu môi, phồng má.

" Em nói đấy nhé. Chắc chưa? "

" Tôi đùa với anh à? Xéo đi "

Đuối thì đi, xem cô ngồi đấy được bao lâu. Anh mở cửa ra ngoài, mặc kệ cô luôn. Miệng thì nói thế thôi nhưng anh vừa đi thì con mưa rào kéo đến. Cô khóc như con cún, la hét âm ỉ trong nhà vệ sinh. Hai mắt sưng húp như ong đốt.

Ngồi phải gần 20 phút thì ai đó mới quay lại. Trên tay cầm theo một bịch băng vệ sinh ném thẳng vào mặt cô. Cô hơi xúc động, tưởng anh mang giấy cho cô lau mặt.

" Thì ra anh còn chút tính người...huhu... "

Nói xong thì xé toạc cuộn băng vệ sinh ra, bóc lấy một miếng rồi thấm lên mặt

" Ừ rất mát, thấm cũng nhanh...cảm ơn anh nhé "

Anh cứng đờ người, một lúc sau mới cử động miệng. Ôm bụng cười, còn cô chẳng hiểu gì hết.

" May mà em chưa tưởng là bánh nhĩ? Cái đó còn không biết là gì sao? " Không đợi cô nói tiếp anh lên tiếng " Tôi không giấu em nữa, chỉ tỏ làm em ngu thêm thôi. Thực ra bệnh của em cô gái nào cũng bị. Kéo dài đến khi em 55-60 tuổi. Người ta gọi là đến tháng. Nên về nhà hỏi thêm mẹ em rồi học lại sinh học đi nhé " Anh nói xong xoa xoa đầu cô, cười nhẹ nhàng. Thay vào đó, cô nổi đóa tức ời là tức.

" Thế từ nãy tất cả anh lừa tôi à. Đồ khốn "

___ Thả sao đi anh em ___

Độc chùa không tốt cho sức khỏe

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Cô đóng sập cửa lại, hí hục, đọc hướng dẫn sử dụng mãi mới dán được cái băng vệ sinh lên quần chip. Xong lại mở cửa hòng hồn đi ra, không thêm

ngoảnh lại nhìn anh. Dám lửa cô, bắt cô làm bao nhiêu trò quỷ quái, đúng là bại não mới làm theo lời anh.

Hai người hai ngã rẽ, cô về lớp học, anh lẻo đẹo phía sau rồi cũng trở về phòng làm việc. Lần này thì giận thật rồi, chắc quỳ lạy dưới chân cô mới buông tha mắt.

Anh vào phòng làm việc, có hơi khựng lại khi thấy bóng dáng quen thuộc mà lại xa lạ. 4 năm không gặp cô trở về đột ngột như vậy. Anh chỉnh lại trang phục, ho một tiếng khàn khàn.

" Cô về lúc nào? "

Người con gái vận bộ đồ đen, đeo kính dâm, phối cao gót, mái tóc ngắn màu vàng nhạt hơi cụp. Tiểu Thùy từ phía cửa kính tiến đến chỗ anh. Tay đưa lên chỉnh lại cà vạt

" Em mới xuống sân bay liền tới tìm anh đó "

" Đừng chạm vào người tôi " Mặt mày anh cau có, hất tay cô ả ra.

" 4 năm rồi mà anh chẳng thay đổi gì nhì, hơi tí là cáu gắt. Em nói cho anh biết lần này em quay về Thượng Hải luôn. Rồi còn tính chuyện hôn sự nữa "

" Hôn sự cái gì mà hôn sự. Cô nên nhớ giữa tôi và cô không có tình cảm. "

Tiểu Thùy cười hiền, dường như chẳng bận tâm điều anh nói. Bỗng từ ngoài cửa cô bé ngầy thơ bước vào.

" Ê biến thái, tôi nói... "

Cô chưa nói hết, trợn mắt nhìn, anh chẳng hiểu thế nào, lập tức cầm tay Tiểu Thùy, hạ giọng âu yếm.

" Ồ...ừm...Tiểu Thùy đi về nhà tối anh đưa em đi ăn cơm "

Cô cứng nhắc nhìn cảnh tượng hai người âu âu yếm yếm không chớp mắt. Chính Tiểu Thùy còn thấy lạ nữa là cô. Bình thường anh không bao giờ đụng chạm vào người cô ta, mà cô ta cũng không bao giờ chạm vào anh.

Cô đứng ngoài cửa, thật buồn nôn khi nhìn đôi nam nữ lờ lờ qua tiếng lại, chợt thấy mình hơi vô duyên, nghiêm trang chào

" Xin lỗi thầy nhạc, em nhầm phòng " rồi đóng sầm cửa lại. Đây là lần thứ 2 cô có thái độ đóng cửa không đúng mực rồi, lần nào cũng to bôm bốp. Cô vừa đi đồng nghĩa việc anh buông tay Tiểu Thùy.

" Bữa cơm tối nay tính sao hả anh? "

" Ăn thì ăn, tôi cũng tính mời cô một bữa. "

.....

Cô ngồi rũ rượi với đồng bài vở, tuần này âm nhạc cũng có bài tập về nhà. Điền hết cả tiết. Lần đầu tiên cô ở nhà một mình, bụng sôi sùng sục. Bây giờ mới thấu hiểu cảm giác xa mẹ. Đói quá mà không dám lấn vào bếp, quan trọng là cô sợ cháy. Khoác chiếc áo xanh sẫm bước xuống phố, cô định đi mua mì. Không biết do duyên hay anh ta ám cô. Ở nhà thì không sao, cứ hề ra ngoài là đập ngay vào mắt cô là cái bộ mặt anh. Lần này còn có cả cô người yêu xinh như Thúy Kiều kè kè bên cạnh

Cô lấy tay che mặt, rón rén đi qua. Vừa được hai bước thì cảm giác ánh mắt ai đó nhìn mình. Cô đứng khựng lại liếc anh một phát. Chẳng ngờ mặt hầm hầm như muốn nuốt chửng cô. Cô ngượng ngùng, vẫy tay chào hỏi cho có lệ

" Chào hàng xóm nhà "

" Tôi rồi, đi đâu? "

" Tôi á? Đi mua mì...tôi đói lắm rồi, chào anh nhé " Cô nói rồi xoa xoa tay lên bụng bằng phẳng.

" Ăn mì hộp không tốt cho sức khỏe, lên xe đi chúng ta đi ăn "

Cô há hốc mồm, Tiểu Thùy cũng không ngoại lệ, cô ả véo tay anh một cái. Nhìn đã biết Tiểu Thùy không ưa cô. Mà anh cũng hay thật, hện hò với bạn gái còn rù cô đi theo. Cô từ chối ngay

" Tôi ăn suốt mà, có chết hay ốm đau gì đâu mà anh phải sợ. Lắm chuyện quá " Cô vút cho anh một cái lườm sắc lạnh, quay lưng bước về phía trước.

" Bắp "

Một bàn tay lớn nắm chặt tay trái cô như muốn bóp nát mới thôi. Anh cúi xuống, đôi mắt sát khí nhìn cô

" Tự lên xe hay để tôi vác "

Cô giẫy người lên

" Suyt, anh có cần phải rống lên thế không? Nhờ tôi đi cùng, bạn gái anh cô ta xé xác tôi thì sao "

" Thế em chọn cô ta xé xác em hay tôi ăn em ngay ở đây? Không hôn thì lên xe "

Cô chấp hai tay, tỏ thái độ van xin

" Được rồi, để cô ấy xé xác tôi vậy "

Cô mở cửa bước lên xe, biết ngay là khó tránh khỏi ánh mắt mỉa mai của cô nàng Tiểu Thùy này mà. Nhưng sự thật cô thấy Tiểu Thùy này rất quen, như gặp ở đâu rồi mà không nhớ. Khó nỗi mẹ sinh ra đã có cái nào không lấy nổi một vết nhăn. Cô cũng không để ý nữa, từ lúc anh bước lên xe. Đôi uyển ương lại bắt đầu bài ca tình ái. Đang lái xe mà còn cầm tay nhau, rửa cho đậm vào cột điện chết cha anh. À mà quên, cô cũng ngồi trên xe mà.

" Tiểu Thùy, em yêu muốn ăn gì nào? "

" Em muốn ăn cua "

Cua á? Cô dị ứng cua. Ăn một miếng là nghỉ học một tháng.

" Anh muốn ăn thịt nướng "

" Ư ừ. Thôi lần này chiều anh yêu đó nha "

Ôi mẹ ơi, thịt nướng cũng được mà kiểu nói chuyện của hai người thật khiến người ta thổ huyết. Cô nói

" Này anh, có túi bóng không...tôi sắp...ực ực "

" Cô say xe à? " Anh mặt tái mét

" Không phải...à phải...tôi say xe "

Say cái đầu anh à? Anh yêu, em yêu thật buồn nôn mà. Hai người phải biết đằng sau còn có một con bé 18 tuổi chưa một mảnh tình vắt vai chứ.

__ Còn __

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Xe dừng trước một quán ăn lộng lẫy, từ ngoài vào trong lát vàng óng ánh. Tòa nhà này phải cao đến 40 tầng, cô cứ ngược lên mãi mà chẳng thấy đỉnh. Cầu thang lên tầng trên cao vút tường như vô tận. Quả thực lần đầu tiên cô đến quán thịt nướng xa hoa thế. View đẹp mắt nhân chụp ảnh up lên mạng QQ thì còn gì bằng. Cô ngoái đầu ra đằng sau, cặp tình nhân nào đó vẫn bá vai ôm cổ.

" Này anh, chụp cho tôi một tấm đi, nhớ là phải thấy hết khung cảnh của quán nhé "

Cô nói hồn nhiên rồi dúi chiếc điện thoại vào tay anh. Bỗng Tiểu Thùy lên tiếng

" Hay để chị chụp giúp em nhé. "

Cô hơi ngượng ngùng nhưng vẫn gật đầu. Dù sao nhìn cô Tiểu Thùy này cũng xinh xắn chắc chụp ảnh nhiều, tạm tin tưởng

" Tách, Tách... "

" Xong rồi. Đủ mọi khoảnh khắc, từ từ chọn nhé " Tiểu Thùy trả máy lại cho cô ỡng ẹo khoác tay anh vào trong.

Cô hớn hờ, mở album ra xem. Nhiều ảnh quá sắp full bà bộ nhớ rồi nhưng ôi mẹ ơi, chị có năng khiếu chụp ảnh quá. Cô khóc không ra nước mắt. Quả là thấy hết khung cảnh nhưng còn cô thì sao? Ảnh thì có mỗi cái đầu lộ ra, ảnh thì thấy mỗi móng. Biết ngay cô ả này chơi cô mà. Ôm hận đi vào trong, thù này không trả chết không nhắm mắt.

Quán rất đông nhưng sắp xếp rất quy củ nên dễ dàng tìm thấy nhau. Cô ngồi xuống ghế đối diện đôi cậu nam nữ. Thấy cô hậm hực anh liếc rồi cười tủm. Xong cô cũng chẳng để ý tại mùi thơm quá, xông thẳng lên mũi lần át tâm trí cô, phải ăn trước đã đói lắm rồi. Một lát sau căng cả bụng rồi mà cô Tiểu Thùy kia còn gói thịt cho cô

" Em ăn đi, ăn nhiều vào " Eo, giọng cô à ngọt như mật ý, chả trách ai kia say mê đắm đuối.

" Thôi, chị cuốn thì ăn đi. Bụng tôi mà nhét thêm nữa chắc bom nguyên tử nổ còn thua xa " Cô xoa bụng, mặt thỏa mãn no nê.

" Em phụ công chị sao -.- "

Thôi, thôi được rồi. Nhìn cái mặt hờn hờn đã thấy ghét. Ăn luôn cho rồi.

" Qeee...! o ái ì ào à ay ể...Ông à ười òi ời uu (Chị cho cái gì vào mà cay thế...Hồng cả lưỡi tôi rồi huhu) "

Cô họ khụ khụ, nước mắt nước mũi không kiềm được mà chảy siết. Cô nào đâu ăn được mù tạt, giờ chị ta sịt đầy mù tạt vào miếng thịt của cô. Được lắm, chơi thù đôi à?

Cô ngồi canh à Tiểu Thùy vào nhà vệ sinh. Nhân cơ hội đổ cả lọ nước mắm vào cốc rượu của cô ta. Không quên đe dọa anh

" Biến thái, anh mà hót leo với cô ta một câu nhá, tôi...tôi thề "

" Em thề cái gì? "

" Tôi thề treo cổ anh lên cột điện "

" Làm nổi không? " Anh cười tà, mặt hiện lên vẻ giễu cợt

" Giời ạ, thế anh có giúp tôi không chứ tôi cay cú lắm rồi đây này "

" Em bị chập à. Có thằng nào giả ngợ cho con khác hãm hại người yêu mình không? "

" Xi...không làm thì thôi còn giảng đạo lý với tôi " Cô lè lưỡi

" Tôi giúp em, nhưng có điều kiện "

" Oke oke...chỉ cần anh giúp tôi phi vụ lần này, anh nói gì cũng nghe bảo gì cũng làm "

Một lát sau Tiểu Thùy ra, cười với anh tươi rói như ánh mặt trời mùa hạ. Thôi cười nốt đi, ánh mặt trời cũng sắp tàn rồi hehe. Cô cười thầm trong lòng. Nguyễn rửa cô ta uống hết ly rượu. Cuối cùng cô à cũng nhấp môi

" Phụt.... " Tiểu Thùy phun rượu ra. Nhấn mặt vì mùi vị khác thường. Vừa khắm vừa mặn. Cô à bị chơi một vỏ đầu mà hai người kia bỏ lặn bỏ toài ra đất.

" Hahaha " Cả cô và anh ôm bụng cười vật vã. Anh không ngờ cô nhóc lại thâm độc đến thế.

" Tiểu bảo bối... haha... em ổn không? chúng ta về được rồi chứ?

Mặt cô à méo xẹo nhưng vẫn giữ hình tượng thanh cao

Anh đưa Tiểu Thùy về. Anh và cô đến khu trung cư cũng tầm 9 rưỡi. Dưới ánh đèn vàng mờ ảo. Hai bóng đen cao thấp đứng đối diện nhau

" Cảm ơn anh vì bữa ăn hôm nay và đã giúp mưu kế bản thủ của tôi. Anh ngủ sớm đi nhé. Tôi về đây " Cô đưa tay vẫy chào, môi hé nở nụ cười tươi. Lần đầu đích thị là lần đầu cô cười với anh như vậy. Máu khát khao trong anh lại trỗi dậy vươn tay ôm sát eo cô từ phía sau, cầm đặt lên vai cô.

" Em quên mình đã nói gì à? " Anh vừa nói, hơi ầm phà vào tai cô tạo cảm giác ầm áp nhưng cũng hơi buồn.

" Há, tôi có nói gì đâu "

Mây anh bắt giắc nheo lại, ôm cô càng chặt hơn

" Tôi giúp em rồi giờ em phải trả ơn chứ? "

Cô chợt nhớ ra, câu nói cách đây chưa đầy 30 phút mà cô đã chẳng bận tâm rồi

" Anh ra điều kiện đi "

Anh xoay người cô về phía trước, chân mày cũng thả lỏng

"Đêm nay, ở lại đây với tôi " Nói rồi anh bế thẳng cô vào nhà

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Anh bế cô, quăng thẳng lên giường. Một tay chống hông một tay tháo cà vạt. Nhìn bộ dạng của anh cô sợ hãi ngồi lùi ra sau, đến khi lưng sát tường mới run run lên tiếng.

" Anh thử chạm vào tôi đi...tôi...tôi không ngại treo cổ anh lên cột điện đâu "

" Tôi cứ chạm, em giỏi thì treo luôn đi " Trong căn phòng tối, chỉ nhìn thấy bóng mờ mờ qua đèn ngủ. Người đàn giọng nói khiêu khích đã lột bỏ hết phần trên cơ thể để lộ ra hạ thể sẵn chắc.

Nước nhãi cô chảy thành hàng. Quả thực đây là bệnh di truyền. Bố cô thì mê gái, mẹ cô lại mê trai, thế nên cô khó tránh khỏi trạng thái này. Tuy là bệnh khó chữa nhưng bây giờ cô phải tỉnh táo lại, lên giường với soái ca là ước mơ của bao cô gái cơ mà cô không có nhu cầu.

" Đây, tôi không bán thân đâu. Anh nổi dục vọng thì tìm cô Tiểu Thủy của anh ý " Cô chu môi, khoanh tay tránh ánh mắt anh.

" Chưa gì đã ghen rồi hả? " Anh cười tà, ánh mắt ẩn hiện sự mê muội cô gái nhỏ trước mắt. Nếu không phải cô chưa tốt nghiệp cấp 3 thì đã sớm bị anh ăn hết từ lâu rồi. Cô bò bò ra mép giường, ní non như con cún

" Làm ơn, cho tôi về nhà đi. Tôi buồn ngủ dít cả mắt rồi đây này, anh có nhìn thấy không? " Cô ngênh ngang đưa mặt mình ra đối diện mặt anh rồi chỉ vào mắt.

Anh nhanh gọn tóm eo cô ôm chặt vào lòng. Cô có nhiều hành động bất kì khiến toàn thân anh nóng rực, ghé sát môi bạc cắn chiếm vành tai cô, hơi thở nam tính quen thuộc cất tiếng nói trầm ấm nhưng đầy nhõn nhõ

" Hôn anh đi, anh thả em về nhà " Kì thực anh biết nếu để cô hôn anh thì khó mà dứt được, sẽ cam tâm tình nguyện bên anh đêm nay há há. Cô nghĩ ngợi một lúc

Đến nước này cô đành chủ động một lần, vươn tay ôm cổ anh, thì sáng nay cũng được ai đó dạy hôn môi rồi nên cũng đỡ ngốc ngếch. Cô đáp đôi môi nhỏ xinh lên môi anh. Nhẹ nhàng cắn mút hết mật ngọt trong khoang miệng. Anh thống khổ vì không thể phát tiết chỉ biết ôm chặt eo cô. Cô vẫn đắm đuối thực hiện nhiệm vụ anh giao tới quên hết tất cả. Kỹ thuật hôn của cô vẫn còn kém cỏi nhưng vì tình yêu mà khiến anh hoàn toàn chìm đắm.

Anh cũng dần chủ động, không biết đã nằm xuống giường từ khi nào. Toàn thân cô mềm nhũn, không biết lý do nào khiến mình chết mê chết mệt với anh như thế? Cô chỉ còn cảm nhận được cơ thể nóng ran và nơi ấy hơi nhô lên của anh. Dục vọng trong anh sôi sục nhưng vẫn phải kiềm chế hành động thô lỗ, dòi môi cô hôn nhẹ nhàng lên từng tắc da thịt.

Anh trườn chấn lên ngang ngực, ngang nhiên ôm chặt cô ngủ. Hành động gắt gao của anh cô có chút không quen. Cô ngọ nguậy, cứ nghĩ suốt chút nữa bị ăn sạch. Bây giờ nhìn anh ngủ, cô mới thấy hết bức chân dung cha mẹ anh nặn ra, lông mày rậm vừa phải, sống mũi cao thanh thoát, môi mỏng màu bạc ướm át và nước da trắng như con gái ấy, cô có chút xao động. Đúng lúc cô nhìn anh chăm chăm thì anh lại mở mắt, bất ngờ đè cô xuống dưới

" Ồ...anh bảo hôn xong anh cho tôi về nhà mà "

" Không cho về nữa, phạt cái tội hơi tí là quyến rũ đàn ông "

" Tôi không có... "

" Chính em quyến rũ anh "

Anh bị dục vọng tra tấn mà chẳng hiểu sao lại bị đôi mắt long lanh như hồ nước kia câu dẫn, nhìn vào là muốn...

" Em cứ ngọ nguậy, hết bộ phận này đến bộ phận kia ma sát lên người anh. Rồi còn nhìn người ta chăm chăm bằng ánh mắt đấy. Em còn cãi "

" Oan cho tôi quá " Chính anh ôm cô đến ngọt thở, không ngọ nguậy để chết à.

" Anh không quan tâm. Rốt cục bây giờ em có ngủ không? "

" Không ngủ nổi "

" Tốt...Không ngủ được thì làm việc khác "

Chương 13

Cô vừa chớp mắt được 2 tiếng đã lại bị anh lôi cổ dậy

" Bé cưng, dậy đi học nào "

Đáp lại câu nói yêu kiều là những tiếng hậm hực

" Ừ...ừ "

Giọng anh trầm ấm, xúc cô gái nhỏ vẫn đang mê man vào lòng. Cơ thể cô trần như nhộng, dư vị tình ái đêm qua vẫn đọng lại.

Cô mở mắt tròn xoe nhìn anh nhắc nhở cơ thể mình

" Anh đưa tôi đi đâu "

" Đi tắm, chẳng lẽ em để bộ dạng này đi học "

Đi thẳng vào nhà tắm, hơi nước nóng trong bồn bốc lên mờ ảo, cảnh xuân ngay trước mắt. Anh đứng là có phúc phần, không hưởng thì hơi phí. Cô đây này cự tuyệt, sắc mặt anh trầm xuống

" Em muốn tự tắm? Nếu em làm nổi thì cứ thử đi "

Cô mặc dù đuối lý nên đành phải ngồi nghe theo anh. Cứ nghĩ lại cảnh tượng đêm qua phơi bày trước mắt, mặt cô lại đỏ bừng bừng. Cả đêm qua cô bị anh lén qua lén lại đến chóng cả mặt, 4 giờ sáng mới chớp mắt, thật là quá dã man.

Anh chà bông tắm lên người cô theo đường cong cơ thể. Đối với anh thân thể cô là một tuyệt tác. Anh cũng biết giới hạn không làm cho cô đau nữa. Mặc lại quần áo cho cô rồi đến lớp học. Khổ nỗi tiết đầu tiên của ông thầy thể dục hắc dịch, cô phải làm gì với thân thể này đây.

Cô xuống xe vội vàng chạy ra sân cỏ, nói là chạy chứ cô bước như con què vậy đó. Cô dốc sức lắm mới đến nơi, các bạn đang tập được nửa bài thể dục rồi.

" Thừa thầy em vào lớp " Giọng cô lí nhí như con thỏ, đáp lại cô là cái nhìn của cả tập thể và con mắt điều hâu chăm chăm nhìn mình.

" Em đến muộn 6 phút 30 giây. Lên tập mẫu cho các bạn. NHANH "

Cô bị tiếng quát oan ái làm giật cả mình. Cái gì mà 6 phút 30 giây. Còn tập mẫu trong hoàn cảnh này nữa. Nếu không phải tên đáng chết kia đêm qua dây vô thể xác cô thì hôm nay đã không đến nỗi. Cô đành ngậm đắng nuốt cay, bước lên tập bài thể dục có tên " Vận Động Bướm Bướm " của ông thầy đặt ra.

Cô quay hết bên phải rồi đến bên trái, tay khuỵu khuỵu trong không khí. Các bạn học và thầy thể dục bên dưới trố mắt, há hốc mồm không biết đó là động tác gì.

" Em tập thể dục hay múa vậy? "

" Sao thể thầy? Đậm chất bài thể dục Bướm Bướm rồi mà " Cô vừa nói vẫn nhón nhợt tập

" Chạy 50 vòng cho tôi "

Mẹ kiếp! 10 vòng đủ chết rồi 50 vòng để giết người à. Cô chu môi, quay lại lùm một cái rồi bắt đầu chạy. Quả thực trời thì nắng nóng tưng tưng kèm bộ sương nhào nhoét này thì làm được trò chống gì. Tóm lại ngắn gọn là tại anh chứ tại ai. Đêm qua cô chuẩn về sớm thì đâu đến nỗi.

Chạy được một đoạn thì ai đó ấn sát trai nước mát lạnh vào má cô. Cậu ta có đôi mắt to tròn, da màu bánh mật chuẩn soái ca. Cô còn chìm trong máu mê trai thì cậu lên tiếng

" Nghỉ một lát uống nước đi " Giọng nói khàn khàn, cậu nờ nự cười lộ hàm răng trắng sáng.

" Ồ...ờ cảm ơn cậu nhé " Mặt cô đỏ bừng, theo cậu ngồi nghỉ. Nhìn hai ngườid rất đẹp đôi. Ai nhìn vào có thể sẽ nghĩ họ là một cặp

Riêng ai đó đứng một góc, tay cầm chai nước bóp mạnh. Nhũn mày, mặt tỏa ra hàng loạt sát khí, chửi thề

" Đồ lẳng nhăng, đêm nay em chết chắc "

__ Còn __

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Anh cau có trở về phòng làm việc, nhấn tin gọi cô đến. Khuôn mặt đờ đờ sát khí hùng hổ bấm điện thoại.

Còn ai kia vừa nhận được dòng tin nhắn:

[Trong vòng 5 phút đến phòng tôi ngay nếu không muốn thân tàn ma dại]

thì mặt tái mét. Cô cảm thấy bị gò bó quá mức, vài ngày chứ không thể cả đời được. Lưu luyến chia tay cậu bạn Lăng Triết soái ca, còn không quên ôm ấp tạm biệt.

Cô tức tốc phi đến phòng anh, tưởng như chậm một phút sẽ bị " Ăn Sạch ". Trong lòng thầm chửi rủa tên phá hoại. Thật ra cô thích Lăng Triết lâu rồi, chỉ là không dám thổ lộ. Cô biết mình là ai, sức tới đâu làm sao sánh vai được cùng soái ca trong lòng nữ sinh. Các cụ có câu " Trèo cao thì ngã đau " thế nên cô biết tự lượng sức mình. Vậy mà hôm nay được cậu quan tâm, nước nôi dâng tận miệng lại bị con cáo già phá hoại. Tức quá mà.

Cô chỉnh lại tóc tai, trang phục gọn gàng mới ngạo nghễ bước vào. Đập ngay con mắt là bộ mặt phát ra tia lửa cháy rực kia, cô nhẹ nhàng nói

" Đang yên đang lành, anh gọi tôi có việc gì thế? "

Khuôn mặt anh nhăn nhó ngày một khó coi. Tiến lại gần, nhắc cầm cô lên

" Yên lành quá nhỉ? Tiểu tử đó làm gì mà mặt em đỏ ửng thế hả? "

Không dấu diếm thì quả thực cô cũng hơi ngượng ngùng trước cái ôm giữa sân cỏ ngát xanh, thật là khung cảnh lãng mạn. Có mơ cô cũng không nghĩ đến một ngày được bàn tay Lăng Triết ôm trọn.

Nhìn vẻ mặt nâng nâng của cô, bàn tay anh càng ra sức bóp chặt cằm, hơi thở cũng không còn đều đặn, bất chợt ngửi thấy mùi trên cơ thể cô, nó không phải mùi của anh, cũng không phải mùi đặc trưng của cô. Anh tròn mắt, gầm gừ tiếng

" Mùi của thằng nào trên người em vậy hả? Rốt cục em với thằng đó đã làm gì? Hôn môi hay hôn má? "

Cô khép người, hàng mi run rẩy, cầm cô tựa hồ sắp vỡ vụn hết rồi. Anh hỏi nhiều vậy, cô cần giải thích nhưng không thể mở mồm được, hơn nữa nói lí nhí còn đau.

Một lúc sau anh ấn sát cô vào tường, màn cường hôn sảy ra đột ngột tới mức cô không đủ khả năng chống lại. Cô đã quá chán nản với việc làm một con robot tình dục cho anh rồi. Anh có bạn gái, hơn nữa còn rất xinh đẹp. Cô cố gắng gồng mình đẩy anh ra nhưng sức cô đàn bà con gái. Anh mạnh bạo xâm chiếm bờ môi cô đến nỗi sung tấy, đỏ ửng mới buông ra cho cô có không khí thở. Cơ mặt anh dần ra để chịu hơn vừa rồi

" Đây là hình phạt cho cái tội câu dẫn đàn ông của em. Hơn nữa anh nói cho em biết đừng có giao du với mấy tên tiểu tử thôi. Nó yêu em vài ngày rồi vứt em không thương tiếc đâu. "

Cô ngẩng mặt lên, khuôn mặt tao nhã, tinh nghịch biến mất, thay vào đó là đôi mắt lòng trắng pha vài tia đỏ ửng. Giọng nói cô lạnh nhạt, chế giễu

" Anh tưởng ai cũng như anh sao? Làm nhục con gái nhà người ta là thú vui của anh hả? Anh đừng lôi bạn bè tôi ra nhạo báng. Họ tốt hơn anh gấp trăm lần đó. Hơn nữa tôi muốn dứt khoát, tôi không muốn dây dưa với anh, nhất là khi anh đã có bạn gái. "

Nói rồi cô bước đi như người dưng nước lã. Cô ghét nhất là những người bên cạnh mình không được tôn trọng, cô cũng cảm thấy ấu trĩ với cách an bài anh sắp đặt cho cô rồi. Phục vụ anh như một con robot tình dục, giúp thỏa mãn dục vọng mà cô quên mất bản thân. Từ hôm nay cô không muốn có bất kì quan hệ nào với anh nữa.

__ Còn __

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Cô cup mắt, lẳng lẳng mở cửa ra ngoài. Thời điểm chạy đến chân cầu thang đằng sau truyền đến tiếng gào thét, khỏi cần ngoảnh lại cũng biết con hổ dữ nào.

Thật ra chỉ cần cô hiểu biết một chút là có thể nhận ra tình cảm của anh, ngoan ngoãn một chút anh sẽ bỏ qua cho cô. Đẳng này cô cứng đầu cự tuyệt khiến tâm trạng anh rất khó chịu. Như vậy sao có thể tha thứ?

" Anh, anh ơi... "

" Sao thế? " Lúc này anh mới hoàn hồn, chuyển tầm nhìn sang Tiểu Thùy đã đến từ lúc nào.

" Em gọi anh biết bao nhiêu lần rồi " Tiểu Thùy đã đến và chứng kiến toàn bộ những điều vừa xảy ra. Vừa nhìn dáng vẻ anh chớp mũi cô ả nồng cay.

" Cô đến có chuyện gì thì nói đi, tôi không dư thời gian " Anh liếc mắt hỏi

Tiểu Thùy liếm bờ môi khô, đôi mắt đượm buồn nhìn anh nói

" Anh nói thật đi, anh thích con nhóc đó rồi sao? "

Anh trước giờ hoàn toàn mất tự chủ trước câu trả lời thế này nhưng hôm nay lại khác

" Không, tôi không thích mà là yêu em ấy. Tôi nguyện bảo vệ cô bé suốt đời "

Tiểu Thùy nghĩ xong, hai con mắt long lanh như có thể khóc bất cứ lúc nào. Biểu hiện của anh rõ ràng như vậy, những năm qua Tiểu Thùy đã lơ đãng, cô không nên chọn sự nghiệp sớm như vậy. Đẳng này anh đã thay đổi 360°. E là người trong cuộc như cô nhóc kia cũng không nhìn ra. Cô ả ngẩng cao đầu, tuyên bố

" Hôn sự hai bên gia đình đã sắp đặt, có thể chỉ trong năm nay sẽ tổ chức đám cưới. Anh cũng chỉ là một tên thầy dạy thay cho người ta nghỉ dè, cũng đến lúc nên quay về công ty rồi. Anh nghĩ tình trạng này còn tiếp diễn bao lâu. Anh có thể yêu con nhóc kia nhưng cuối cùng cũng không ai có thể cướp anh khỏi tay em đâu "

.....

Cô vừa về lớp thì Lăng Triết nhét vội vào tay cô một tờ giấy rồi nói

" Tối nay đi xem phim với mình nhé "

" Tôi...hay để hôm khác nhé, hôm nay tôi mệt " Cô buồn bã nhìn tấm vé xem phim lại nhìn sang Lăng Triết

" Cậu mệt? Cậu ốm à, hay sốt, đau ở đâu? " Lăng Triết lo lắng chạy theo cô đến chỗ ngồi

" Không có, tôi là không có tâm trạng " Cô liền gạt phăng điều lo lắng của cậu

" Không có tâm trạng cậu càng nên đi. Đi xem phim giúp cậu giải tỏa căng thẳng, giúp cậu bớt buồn phiền, giúp cậu... "

" Được rồi, được rồi. Tôi đồng ý " Cô gạt đầu cắt tấm vé xem phim vào túi

.....

Anh tắm rửa sạch sẽ đột nhiên nhớ tới chuyện sáng nay, có vẻ nên giải thích một chút với cô. Anh lập tức đi dép rồi chạy sang nhà cô.

Vì cửa mở to hình như ai đó vừa ra ngoài nên anh hiên ngang bước vào. Nhà cô nhìn khá nhỏ nhưng bên trong chứa được nhiều đồ đạc. Anh đứng nhìn mọi phía nhưng đập vào mắt là bóng dáng mập mạp của mẹ cô. Anh hơi hụt hẫng nhưng vẫn lên tiếng

" Cháu chào bác "

Mẹ cô từ trong nhà đi ra, ngó nghiêng rồi hỏi

" Cậu hàng xóm à? Cậu tìm con gái tôi sao? "

Anh nghiêng mắt trả lời

" Cháu là thầy giáo của con gái bác, em ấy có ở nhà không ạ? "

" Thật tiếc, nó vừa mới đi hẹn hò với cậu bạn soái ca gì đó rồi. "

" Hẹn hò sao? " Mặt anh lập tức co lại, đen xì như nhà khói khiến mẹ cô lạnh sống lưng

Anh không nói nói gì, mặt lạnh quay đi. Lúc đó bà mới toát mồ hôi. Người gì đâu mà lạnh lùng.

.....

Lăng Triết là một người rất ấm áp. Bên ngoài thì tỏ ra lạnh lùng chỉ để nữ sinh sùng bái, nhưng người cậu thực sự yêu thương sẽ có thái độ hoàn toàn khác.

Lăng Triết hai tay ôm hộp bắp rang bơ cùng coca mang đến trước mặt cô. Vì thời tiết mùa đông rất lạnh, cô lại không mặc áo cao cổ nên Lăng Triết nhẹ nhàng tháo khăn choàng của mình choàng cho cô. Cô đỏ ửng má nhưng trong túi chợt vang lên tiếng điện thoại.

Sao lại là anh? Cô cúp máy cự tuyệt thì chuông lại vang lên lần nữa.

" Sao cậu không nghe điện thoại? " Lăng Triết hỏi

Cô cười cười " Xin phép mình nghe điện thoại "

Cô quay sang hướng khác nghe điện thoại

" Anh gọi cho tôi làm cái gì? Đã bảo tôi không muốn dây dưa với anh nữa rồi. "

" Em muốn xem phim đúng không? Nếu em ngoan ngoãn tôi sẽ bao trọn rạp cho em thỏa thích xem khi nào thì xem. Còn nếu em nhất quyết muốn xem cùng cái tên Lăng Lăng chết tiệt kia thì để xem tôi xử đẹp em thế nào "

Giọng anh rất lớn như muốn hét nổ tung cái điện thoại mới thôi. Cô không hiểu sao anh lại nổi điên nổi khùng lên thế. Chỉ là đi xem phim thôi mà. Cô quay lại vì tiếng gọi của Lăng Triết, hình như đã đến lúc phim chiếu. Cô nhỏ giọng

" Có gì từ từ nói sau, tôi bận rồi cúp máy trước nhé "

Tiếng tút tút đầu dây bên kia chính là câu trả lời. Anh lại lần nữa bị cô cự tuyệt. Xem ra lá gan cô càng ngày lớn. Anh phải răn dạy chặt chẽ hơn rồi.

__ Dài quá huhu __

* Xin lỗi reader vì ra muộn. Thả sao cho Tít nhá. Sẽ cố gắng ra đều huhu *

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Cô ngồi trong rạp chiếu phim, ăn bỏng ngô và xem bộ phim kinh dị máu me, những đoạn ghê tởm Lăng Triết thường nhân cơ hội ôm cô rồi an ủi. Tuy cảm thấy ấm áp nhưng trong lòng hơi thấp thỏm không yên.

Có vẻ anh rất tức giận, không nhìn cũng biết về mặt nhăn nhó của anh qua điện thoại. Mà thôi chắc anh cũng chẳng rảnh mà đến phá hỏng cuộc hẹn hò của cô đâu.

Cô tập trung xem nốt bộ phim, xóa bỏ anh ra khỏi đầu óc. Nhưng một lúc sau lại nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao. Mọi người đều hướng tầm mắt ra phía cửa nhưng ai nấy đều không khỏi run sợ với vẻ mặt ngùn ngụt con giận của anh.

Cô cũng tò mò nhìn theo, ánh đèn sáng chiếu lên người anh như ánh hào quang dữ dội. Tuy hơi chói mắt nhưng với dáng vẻ đó cô cũng đủ nhận ra đó là ai.

Anh đến đây làm gì thế?

Khoảnh khắc này cô không biết tìm cái lỗ nào để chui xuống, nếu để Lăng Triết biết quan hệ của cô và anh, xem như số phận cô bị kết liễu ngay tại đây. Cô cúi người, lấy một tay che mặt rồi nhẹ nhàng rời khỏi ghế. Đi được vài bước thì cô cảm thấy tim đập thình thịch, đứng chôn chân tại chỗ.

Anh nhanh chóng lướt qua từng hàng ghế đi thẳng đến trước mặt cô. Ánh mắt giao nhau như chỉ hai người mới tồn tại. Lúc cô hoàn hồn thì người đã bị ai đó nhắc bỗng, không nói không rằng lúi thẳng ra ngoài cửa

" Thả tôi ra, anh có quyền gì mà can thiệp vào cuộc sống riêng của tôi "

Cô sợ hãi nói rồi đánh vào lưng anh, Lăng Triết rồi ghé đứng chặn trước mặt anh, vẻ mặt nghi ngờ

" Thầy dạy nhạc, thầy vô duyên vô cớ xông vào đây đưa người của em đi đâu vậy? "

" Người của cậu? Cậu nói xem hai người đến mức nào rồi mà dám mở miệng nói ba từ đó " Trong lòng anh bùng bùng lửa giận. Không cần biết đang ở đâu, bao nhiêu người nhìn mình nhưng giọng quát tháo ngày một lớn.

Lăng Triết mím môi

" Đã ôm hai lần "

Khuôn mặt anh hơi giãn ra, cười rất to và thoải

" Mới ôm thôi à? Chúng tôi còn lên... "

Chưa nói hết thì bị cô chặn lại, sau đó theo phản xạ đẩy tay thoát khỏi anh nhưng càng đẩy càng bị bóp chặt. Lăng Triết đen mặt

" Mời anh buông tay, chúng tôi đang xem phim "

" Im mồm " Anh tặng Lăng Triết hai từ thân mật rồi lôi kéo cô ra ngoài mặc kệ những lời xì xào khó chịu của mọi người

Suốt đoạn đường đi về hai người không nói một lời nào. Anh tăng tốc xe chạy rất nhanh. Phải về dạy dỗ tiểu yêu tinh này một trận.

Khoảnh khắc phanh xe lại cô như sắp đập đầu vào cửa kính. Nhanh chóng mở cửa xe nhưng đã bị ai khóa chặt. Con giận của anh bốc lên ngàn ngạt kéo thẳng cô vào nhà. Dừng chân lại thô bạo ấn sát cô vào tường. Cô kịp thời ngăn chặn

" Anh đừng làm xằng làm bậy, tôi chỉ xem phim với bạn thôi mà "

Giỏi rồi, cô dám khua môi múa mép với anh nữa à

" Ai mới xằng bậy, rạp phim thì tôi lại còn ôm ấp nhau "

Dứt lời anh cúi xuống ngậm lấy môi cô, ra sức cắn mút. Cô cảm nhận được môi mình đang dần nóng rát. Cô ra sức đẩy anh nhưng với dáng người cao lớn như bức tường rắn chắc, cô đẩy mấy cũng không nhúc nhích.

Anh thì ngược lại, một tay ôm trọn eo cô. một tay nâng cằm thật mạnh. Dáng người cao to che lấp người cô. Môi rồi môi cô sau đó men xuống liếm láp chiếc cổ trắng nõn. Cô hoảng hốt há miệng

" Sao hử? Mới vậy đã không chịu nổi rồi ư? " Nói rồi anh kéo cô vào phòng ngủ mặc cô đây này không thôi. Tuy ở trong phòng tối, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận đôi mắt xanh lam nhuộm đầy dục vọng của anh.

Bị anh đẩy mạnh xuống giường, toàn thân cô bắt đầu run rẩy, tuy không phải lần đầu nhưng cô thấy rõ sự nổi giận qua hành động của anh.

" Qua đêm nay em sẽ chính thức là của tôi. Chuẩn bị tâm lý đi, tôi không đợi em nữa " Anh lột sạch áo sơ mi trên người, ngồng cuồng ngậm lấy vành tai ngọc ngà của cô. Thì thầm dạn dò.

Cơ thể cô bắt đầu run lên một lần nữa, nhịp tim đập rộn không ngừng, cô cảm thấy sự nóng nực tình ái bao quanh.

__ Thả sao cho Tít nha __

* Cảm ơn tất cả reader đã đón đọc truyện của Tít *

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Cô nhận lúc anh không để ý liền dùng thượng sách " Chuồn ". Cô mon men ra ngoài cửa đang định chạy thì đã bị anh nhanh chóng tóm lại.

" Thả tôi ra "

Anh ôm chặt eo cô. Mặc cô la hét anh vẫn ném cô xuống giường

" Á...huhu...đau quá...anh mất tính người rồi sao? "

" Ngậm miệng " Anh gầm gừ. Lần đầu tiên cô thấy anh như vậy. Giọng anh thật đáng sợ, đôi mắt đỏ ngầu lóe lên sự giận dữ vô cùng.

Cô cúi mặt không dám nhìn vào mắt anh, từng bước lùi ra phía sau. E rằng sáng mai tỉnh dậy cô không còn thân xù nữ nữa.

" Lùi hả? Anh đã làm gì em đâu? " Nhìn đáng vẻ nhút nhát như thỏ con của cô, anh không khỏi kim lòng mà hạ giọng xuống nghe cô quả quyết

" Sao lúc nào anh cũng quản tôi thế, tôi cũng có cuộc sống riêng, cũng phải có người yêu chứ? "

Anh bỗng khựng lại, vừa nguôi giận một chút bây giờ ánh mắt lại tối sầm. Không chờ đợi thêm nữa liền vươn tay xé toạc chiếc áo cô, nhẹ nhàng đẩy chiếc áo ngực lên cao, để lộ ra đôi gò hồng hào.

" Rất đẹp, rất đầy đặn. Và còn sờ rất sướng "

" Đề tiện " Anh vừa dứt câu thì cô lên giọng gắt gao

" Được thôi, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Em thật cố chấp " Nói rồi anh tiến đến đầu giường cầm lấy lọ nhỏ màu trắng

Khoan đã!! Đó có phải...

Nhìn vẻ mặt hoảng hốt của cô, anh nhếch môi cười nham hiểm

" Phải, đây là xuân dược dành riêng cho em. Hừ!!! "

" Anh...đồ cầm thú...anh tưởng có thể dụ dỗ thân thể tôi bằng loại thuốc vớ vẩn đó. Mau thả tôi ra, bằng không tôi giết chết anh "

" Giết tôi?? Haha. Em muốn con em sau này không có bố thì cứ thử xem " Vẻ mặt nham hiểm tràn đầy sự mong chờ. Dục vọng bị kìm nén của anh hôm nay sẽ được giải tỏa. Anh từng bước lại gần cô, bóp miệng thật chặt rồi ngửa cổ đổ lọ thuốc vào miệng cô. Cô có giấy dựa đến mấy cũng không thể thoát khỏi lồng ma quái của anh

" Ngoan nào, em hãy cầu xin anh lấp đầy sự thiếu vắng của em đi tiểu yêu tinh "

Cô dần dần cảm nhận được bên trong cơ thể, nơi ấy của cô rất không thoải mái, nhưng lý trí cô vẫn không bị đánh bại

" Đừng ở đó...mơ tưởng...tôi...sẽ không...aa...nóng quá...ummm!!! "

" Cầu xin anh đi, anh sẽ giúp em " Vẻ mặt sắc lạnh và đôi tay không an phận vuốt ve nơi tư mật của cô. Anh trợn mắt ngạc nhiên "Ồ, đã ướt đầm rồi sao? Em nhìn đi, tuyệt đẹp " Anh càng day mạnh hoa huyệt ẩm ướt rồi lại nói tiếp " Tiểu yêu tinh của anh, em quả thực rất biết cầu dẫn đàn ông, rất đậm đàng "

" Umm!!! Không... cần anh...giúp "

" Chắc không??? "

" Ừm...ừ...ừ "

Nói xong anh cúi xuống ngậm lấy nụ hoa của cô, cắn mót đến nổi đỏ ửng. Vẻ mặt đậm đàng của cô khiến anh day dứt, anh thực sự muốn ngay bây giờ nhưng cần sự khởi đầu. Để xem cô cố chấp đến bao giờ

" Ừ...aaa...đừng khiêu khích tôi...tôi nóng quá...làm ơn!!! "

Những âm thanh ma mị phát ra khắp căn phòng. Hạ thể cô mỗi lúc một mãnh liệt. Dục vọng lấp đầy lý trí. Anh nhanh chóng ngậm lấy đôi môi đang kêu la của cô, đầu lưỡi ẩm ướt luồn vào bên trong khoang miệng nóng rực, hút hết mật ngọt của cô. Cô cũng tiếp trả lại anh nhưng giường như đã không kiểm chế nổi.

" Được rồi, tôi cả đời cũng không cầu xin anh. Tôi sẽ thực hiện lời nói ấy " Anh!!! Chỉ có thể nằm dưới tôi mà thôi " " Lời vừa dứt cô mạnh dạn đẩy anh xuống, bàn tay nhỏ bé hùng bạo coi bỏ quần anh. Bên trong chiếc quần sịp mỏng là dương vật cương cứng, sao lại có thể to lớn như vậy? Cô tự hỏi là hàng hiếm hay sao?

Khuôn mặt tuấn tú tỏ vẻ ngạc nhiên, anh không kịp phản ứng chỉ lẳng lặng ngồi xem kịch. Anh cong môi trêu chọc

" Thực sự không chịu nổi nữa sao? "

Cô quay mặt ra chỗ khác phủ nhận

" Không có!! "

" Ướt đầm vậy còn chối!!! "

Cô không đợi anh nói thêm lời nào, cúi xuống ngậm lấy môi anh, cũng là khóa lại cho anh bớt dụ dỗ cô. Đôi tay búp măng vẫn vờ nơi bầu ngực rắn chắc. Cô chủ động quá rồi. Từ từ mon men liếm láp tai anh đến cổ. Đêm nay còn dài, anh còn hưởng thụ từ từ.

Thuốc ngấm sâu, hạ thể cô như một lực chấn động.

" Được, nếu anh thích...tôi sẽ không buông anh "

Anh hoàn toàn bối rối, không rõ trạng thái hiện tại. Nửa muốn cô nửa lại muốn cự tuyệt, có vẻ anh đã đầu độc tâm hồn trong sáng ấy.

Thân thể kiều diễm đang dần áp sát người anh, hơi nóng cơ thể khiến anh không thể buông cô một giây. Không!!! là cô tự chuốc lấy, cô dám qua lại với thằng đàn ông khác thì đừng trách anh vô tâm.

Cô ngồi lên người anh, thân trần phô ra trước mắt, cảnh xuân khiến anh rạo rực. Cô tiến lại gần, lấy hết cam đảm chuẩn bị đưa " cậu lớn " nhà anh vào bên trong. Cô cắn môi đến bật máu, mùi tanh loang ra khắp miệng. Cô từ từ đưa vào bên trong, trời ạ!!! của người ta là " Big Size " đó. Gậy thịt như muốn xé nát tiểu huyết cô

Đến lúc này anh đành lật ngược tình thế. Đàn áp cô nằm xuống dưới. Bên trong cô như bị xé thành từng mảnh, trên chiếc bụng phẳng lì có một vật gì đó thô dài hơi nhô lên.

Anh vẫn cuồng dã ra vào bên trong cô như một con sói, mỗi cú va chạm đều đạt tới đỉnh cao của tình ái. Anh không chỉ thỏa mãn được dục vọng bị nén sâu trong lòng mà còn giải tỏa được nỗi tức giận khi ấy.

Cử động của anh càng lúc càng nhanh và nhuần nhuyễn, dịch âm đạo tiết ra rất nhiều chảy dọc xuống đùi, tuy đã trơn mượt hơn nhưng trông cô có vẻ rất đuối

" Từ từ thôi...umm...tôi đau quá!!! Aaa... "

Những tiếng rên mà nị lần này không thúc dục anh nữa, thay vào đó là sự dịu dàng khó tả

" Một chút nữa thôi, sắp được rồi...aa..em thả lỏng một chút...định kẹp của tôi luôn hay sao...aa "

Đúng như anh nói, anh hơi bị tấm màn mỏng cản trở nhưng một lúc hí hục đã phóng mào mống của mình vào bên trong cơ thể cô. Cùng lúc cô đuối sức rồi thiếp đi.

Nhìn cơ thể trắng mịn chẳng chịt những vết đỏ hồng do chính anh gây ra, mồ hôi cô ướt đầm hòa với mảng máu tươi trên ga giường khiến anh không khỏi xót xa. Nhưng cũng không thể trách anh. Thấy người mình yêu qua lại với người đàn ông khác thật bất rút...

__Viết H ngu quá mà__

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

" Hicc!!! " Cô tỉnh dậy là gần 3 rưỡi sáng, nhận ra cả đêm không về nhà cũng chẳng thông báo, mẹ sẽ lo lắng nhường nào. Cô vội nghĩ cả ngàn nguyên do để lát nữa sẽ nói với mẹ nhưng hiện tại cả người đang đau đốn, ê ẩm vô cùng, chuyển suy nghĩ sang anh...chính anh đã khiến cô ra nông nỗi này. Mặc dù bản thân là người chủ động trong việc tối qua nhưng trách nhiệm cảm thấy ép buộc cô. Nước mắt cô rơi lã chã trên gối, cô muốn tìm hiểu thực sự quan hệ giữa cô và anh là gì? Đối với anh cô là ai?

" Em khóc cái gì? " Một giọng trầm thấp vang lên từ phía sau

" Buông tha tôi đi... "

" Em nói cả đời không cầu xin anh mà, bây giờ quá muộn rồi. Hừ!!! " Lời vừa dứt anh lại nổi tình thú, vùng dậy bóp chặt bầu ngực của cô mà xoa nắn. Sự kích thích khiến tiểu huyết của cô co thắt không ngừng.

" Aaa..umm. Tha cho tôi đi..ừ..tôi sai rồi...tôi thề...aaa.. "

Tiếng kêu ma mị với thân thể kiều diễm như bức họa nàng thiếu nữ khóa thân hiện lên trong đầu anh, khiến anh không kiềm nổi dục vọng đen tối. Một lực đẩy ngón tay vào trong âm đạo cô.

" Em thề đi. Anh không ngắt quãng em nữa " Anh ghé sát tai cô, lưỡi ẩm nóng liếm láp vành tai nhỏ nhắn. Ngón tay giữa không ngừng hoạt động

" Đau tôi...ừ...tôi thề...không qua lại với Lăng Triết " Cô ngáp ngừng, không phải vì đau mà do sự kích thích trào dâng trong âm đạo, dòng chảy nóng nhanh chóng tuôn ra. Anh cúi đầu liếm láp rồi hôn nhẹ.

" Chỉ Lăng Triết thôi hử? " Anh lạnh nhạt hỏi, tâm trí vẫn đắm chìm trong men tình dục

" Tất cả đàn ông. Bây giờ anh thỏa mãn tôi được không...ừm...aa... " Cô cảm thấy bên trong thật trống trải, ngón tay anh quá bé nhưng bị âm đạo cô kẹp chặt đến không rút ra nổi.

" Gọi tên anh, cầu xin anh đi tiểu yêu tinh dâm dăng "

" Hân...umm...cầu xin anh hãy giúp em...em thật khó chịu... "

" Được, anh không nhận ra em lại thích bị ngược đãi đến vậy "

Không đợi cô trả lời anh lập tức tiến hành nhiệm vụ. Đây là lần đầu tiên sau thủ đoạn " Xuân Dục " cô tự ngã mình với anh. Anh nhếch môi đưa gậy thịt của mình vào trong cơ thể cô. Âm đạo kẹp rất chặt và gấp, huyết thịt cần nơi ấy của anh rất sáng khoái.

" Tiểu yêu tinh, chỗ này là điểm kích thích của em phải không? "

" Umm... "

Cô quyến rũ anh, tất cả những gì thuộc về cô đều được coi là mua chuộc dục vọng của anh. Anh cuồng dã ra vào trong cô, lần này khoái cảm trong cô càng dâng cao, không còn đau đớn như lần đầu tiên mất tấm màng. Anh ra vào nhẹ nhàng hơn, muốn từ từ để cảm giác trong cô không trống vắng, người anh áp sát thủ thi với cô

" Lần sau đừng khiêu khích sự kiên nhẫn của anh, anh không biết sẽ hành hạ em đến mức nào đâu " Anh nói rồi nhẹ nhàng đưa vật thể ra ngoài, ôm lấy thân thể nhiều vết xanh tím lẫn đỏ hồng của cô, hôn lên tóc, lên nơi khóe mắt ướt đầm..

Cô thực không hiểu con người anh, có lúc rất lạnh lùng, lúc vui vẻ, lúc trêu cô, lúc lại tàn nhẫn. Nhưng ở cạnh anh cô không cảm thấy bất an như ở bên người khác. Diễn hình là hôm đi xem phim với Lăng Triết...

" Anh là cảm thú, đồ súc sinh, đồ sắc lang không đáng có hạnh phúc...huhu.. Anh làm đau em "

Anh vừa quyến luyến rời khỏi giường chưa đến ba bước, nghe cô nói tức khắc ôm cô với tư thế lạ

" Anh xin lỗi, do anh không kiểm soát nổi khi tiếp xúc cơ thể em. Lần sau sẽ cẩn thận hơn. Giờ thì ngủ một chút đi. "

" Không nổi...em muốn... "

" Không ngủ hay vận động tiếp? " Cô chưa nói hết liền bị anh ngắt lời. Ai đó hoảng sợ vùi mặt vào lồng ngực anh. Hương bạc hà thoảng phất dưới mũi cô. Cảm nhận lồng ngực đập mạnh của anh và cô đang hòa một nhịp. Cô thích một tên biến thái, một tên cảm thú hay sao? Nghĩ lại cảnh cưỡng bạo vừa rồi nước mắt cô tuôn là chã.

Cảm nhận lồng ngực uồn ướt, anh nhắc đầu cô ra hỏi

" Em làm sao mà khóc? "

" Anh...em muốn...tiếp tục làm bạn với Lăng Triết được không? "

Khuôn mặt anh tối sầm, ánh mắt sắc mùi sát khí nhìn cô. Cô có vẻ biết điều thoáng thót xua tay

" Em thề không vượt mức bạn bè. Còn nếu anh không đồng ý, em không dám đòi hỏi "

Anh tức giận không nói thêm câu nào, bước xuống giường với vẻ mặt cương nghị. Cô theo bản năng chạy lại giữ tay anh nhưng cơ thể suy sụp. Chạy được hai bước đã nằm dài trên đất, hạ thể đau nhức, mềm nhũn không còn sức lực nằm ngoài ra đất, nhưng cái miệng vẫn không ngừng hoạt động

" Huhu, đau chết em mất thôi...có giỏi thì anh đi luôn đi...huhu...tên khốn nạn "

Anh nghe thấy tiếng động, quay lại thấy tiểu yêu tinh bé nhỏ kiệt sức đang nằm nũng trên nền nhà. Thở dài bế cô lên giường. Lau khóe mắt bằng nước. Cô nhìn ra vẻ ôn nhu hiện tại, thật ám áp quá đi, cô ngượng ngùng vùi mặt đỏ vào chăn.

" Nằm ngoan, anh lấy nước lau người cho em "

Anh quấn khăn vào thân dưới, mở cửa từ tốn xuống nhà lấy khăn lau và chậu nước. Lúc quay lại thấy dáng vẻ thao thao bất tuyệt của cô, mắt lưng trông ngược nhìn trần nhà để không rơi xuống một giọt. Anh đứng hình bên ngoài một lúc lâu, tự trách bản thân ham muốn dục vọng mà làm cô thất vọng, nhưng anh chẳng hề biết suy nghĩ của mình là ngược lại.

Anh chà khăn lên khắp cơ thể cô, mỗi nơi đều gắn tích lại một nụ hôn nồng ấm. Lúc này trong mắt cô anh không phải một tên cầm thú mà là một người ôn nhu, ấm áp. Cô buộc miệng hỏi ngập ngừng

" Hân...anh có...thích...thích em không? "

" Không biết hả? " Anh hỏi lại một phần châm chọc sự ngu ngốc của cô.

"... "

" Nằm ngoan, đừng làm loạn "

Rõ ràng không thích thì nói luôn đi, vòng vo tam quốc làm gì chứ? Dù sao cũng dăng lẩn đầu đến miệng cáo, cô tự mình đa tình rồi. Bên cạnh người ta là cả vạn phu nữ chứ có ít đâu. Hơn nữa còn cả cô bạn gái xinh đẹp nữa miều lúc nào cũng quấn lấy anh. Chắc, tưởng bỏ quá. Cô rút tay mình ra khỏi khăn anh đang lau cho mình, quay mặt vào tường che đi vẻ mặt thất vọng. Đối với người ngây thơ như cô thì vẫn còn Lãng Triết để dự bị...

" Anh thích em...cực kì thích em, có lẽ đã từ lần gặp mặt đầu tiên "

Cô ngồi bật dậy, đề anh xuống dưới, vẻ mặt mừng rỡ, cô thất thố, tự đắc

" Woa, em như vậy cũng thật đào hoa, anh thích em lâu như vậy rồi mà em không biết...có phải...em rất ngốc không? "

Anh chỉ đáp lại ngắn gọn hai từ, vừa súc tích vừa đánh trúng trọng tâm

" LÀ NGU "

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Nắng hạ len lỏi qua khung cửa kính, chiếu rọi lên cơ thể trần mảnh mai của cô. Nghe nói nắng sớm rất tốt, không gây choáng cũng không mờ mắt, thế nên mặc kệ những tia vàng óng ấy chiếu vào mình nhưng cô vẫn muốn nằm thế chút nữa.

Cô bật dậy, bất giác chạm nhẹ lên vị trí bên cạnh, người đã đi từ lâu nhưng hơi ấm quen thuộc vẫn lưu lại, một lần nữa cảm nhận bên dưới hơi ướt và có mùi tanh, hóa ra hôm nay cô đã không còn là xử nữ nữa rồi.

Cô đưa tay ôm bụng, nghe rõ tiếng kêu sục sôi, có lẽ do tối qua chưa ăn gì mà vận động nhiều quá thôi. Bước xuống giường đi tìm đồ ăn nhưng chưa nổi hai bước đã bán mặt cho đất, bán lưng cho trời. Hạ thể cô truyền tới cảm giác đau đớn khó tả. Chân tay đều mềm nhũn tựa hồ chạm nhẹ vào cũng có thể vỡ tan. Giây phút này cô cảm thấy ghét anh vô cùng

[Tĩnh...Tĩnh...Tĩnh]

Điện thoại trong góc tường bỗng đổ chuông, không cần nhìn tên danh bạ cô cũng biết ai gọi tới. Trượt nút xanh rồi đưa lên sát tai

" Alo "

" Em dậy lâu chưa? "

" Nhờ ơn phước của anh nên giờ em mới dậy "

" Anh để bánh mì và sữa trên bàn, em ăn chút đi "

" Không muốn ăn "

" Vậy anh mua KFC, trà sữa cho em là được!!! "

Cô mím môi, cảm nhận được giọng nói anh càng lúc càng mất kiên nhẫn. Vốn là một câu hỏi mà đã biến thành câu biểu đạt cảm xúc từ lúc nào. Còn anh

vốn thấy lời nói của mình không có chút giá trị. Thật ra chọc tức anh đã trở thành thú vui của cô rồi, cự tuyệt thêm chút nữa...anh dám làm gì nào?

" Không ăn, đêm qua là ai hành hạ em, không quan tâm cảm giác của em? " Cô nũng nịu, đầu dây bên kia hơi thở thực sự gấp hơn lúc đầu.

" Hiện giờ không ăn cũng được, nhưng nếu để anh về ép em ăn, đêm nay tính lực em dồi dào lắm đấy "

"..."

" Tự em quyết định? "

" Quyết không ăn " Cô vốn tưởng rằng có thể khiến anh bại dưới tay mình, lập tức yếu thế nhưng sai rồi. Vốn dĩ cuộc sống này, hai chữ " tưởng " và " thật " khác nhau hoàn toàn.

" Em về nhà đây "

Không để anh có cơ hội lên tiếng cô đã dập máy. Hai tiếng " tút...tút " sao chua chát đến thế. Khoảnh khắc ấy tiện bộ não sai khiến tay anh quăng điện thoại vào sọt rác. Anh thỉnh thoảng thấy tính trẻ con ấy của cô không tốt, nghĩ lại cũng thấy anh thích cô vì điều đó nên thôi.

Tiếng gõ cửa bên ngoài cắt đứt mạch suy nghĩ của anh. Thờ dài từng bước trở lại bàn làm việc

" Vào đi "

Anh vẫn cúi mặt xuống đóng tài liệu chồng chất, từ ngoài cửa, Tiểu Thùy vận váy ren bó sát đi vào, hai tay đều chặt chội tài liệu và đồ uống.

" Đừng tham công quá, ăn một chút rồi làm tiếp "

Bây giờ anh mới nhìn lên cô gái trước mặt. Trước đây anh đã từng nghĩ mình sẽ chọn một cô gái xinh đẹp, tính tình nhỏ nhẹ dễ chung sống và cuối cùng người anh yêu hiện tại, cô ấy kém xa mục đích ban đầu của anh. Xem ra khẩu vị anh chọn quả rất nặng.

" Để đó đi " Anh nói bằng giọng mũi.

Tiểu Thùy nghe xong từ tốn đặt cốc cà phê xuống bàn anh, bóc vỏ ống hút định vứt vào sọt rác. Cô dần hiểu ra sự việc trước đó. Nếu nói thực tế cô là người hiểu anh nhất mặc dù quá khứ và hiện tại, anh chưa từng đón nhận cô. Tiểu Thùy hiểu rõ trong tim anh cô vẫn có một vị trí chỉ là chưa đủ lớn thôi.

" Xem ra anh rất yêu con bé đó, lần đầu thấy anh tức giận như vậy!!! "

" Đúng, yêu thì yêu nhưng đây không phải lần đầu tôi tức giận. Thời điểm đó cô không được chứng kiến " Anh nhấn mạnh hai từ " Không được " chẳng khác nào nói lúc anh bức bối cũng không đến lượt cô nhìn thấy. Anh là người biết điều chế cảm xúc, đặc biệt từ khi gặp cô thì không còn nữa, chỉ có cô từ đầu đến cuối hứng chịu hành động thô lỗ của anh.

Tiểu Thùy có vẻ không cam tâm.

" Vậy đối với anh em là gì chứ? "

" Cô muốn là gì thì nó là vậy "

" Em muốn là người anh yêu, muốn được anh cưng chiều, muốn anh tức giận với em càng nhiều càng tốt, muốn anh làm chồng em...muốn...muốn rất nhiều "

" Tùy cô "

Tâm trạng Tiểu Thùy bây giờ là một mớ hỗn độn. Khoảng cách của hai người quá xa. Cô không phải là người không có ai theo đuổi nên mới bám gót anh, cô hèn mọn đến nỗi anh tặng cô hai từ " Tùy cô " hay sao?. Mùi chua chát ngưng tụ trước ngực, Tiểu Thùy càng nghĩ càng thấy cô không có tư cách yêu anh

" Anh nhìn lại xem, một người thanh cao như anh sao có thể sánh vai với một đứa học sinh mới 18 tuổi, nói hẵn ra cô ta không cùng đẳng cấp với anh "

" Cô thì cùng đẳng cấp với tôi? "

" Anh...!!! "

" Tôi thế nào? " Anh lạnh lùng hỏi lại

" Anh sẽ phải hối hận, anh càng cố chấp em sẽ càng thúc đẩy hôn lễ tới sớm hơn " Tiểu Thùy mang hôn lễ chính trị ra dọa anh, ngất nghẻo sao lại nhận được câu trả lời hết sức bình tĩnh

" Cười thì cười...lấy về tôi ngoại tình lúc đó đừng nói tôi là thằng chồng bội bạc "

Tiểu Thủy ngây người, cười không ra cười, khóc không ra khóc. Tức tối ném tập tài liệu xuống bàn anh rồi nhanh chóng ra ngoài. Anh chẳng thèm liếc cô ta một cái.

Gần 8 giờ tối anh mới về đến nhà, tháo giày, nói lỏng cả vạt mới bước vào nhà. Tuy căn hộ không to nhưng anh sống rất thoải mái, không phụ thuộc vào tiền của bố và ông nội. Nghe thấy tiếng nói phát ra từ ti vi anh mới để ý bóng cô gái nhỏ nằm trên sofa.

" Sang đây có nhu cầu gì nói luôn đi em "

Cô quay đầu lại, miệng vẫn nhai bông ngô

" Chả có gì, mẹ em đi chăm cô ốm ở viện, ở nhà lại chẳng có gì làm nên sang đây một chút "

" Một chút hay nhiều chút? "

Cô nghi hoặc, lời nói của anh sực nức mùi biến thái

" Một chút thôi nha " Cô nhắc lại kiên định

Anh không trả lời, cười cười vào nhà tắm, lúc ra chỉ quần khăn thân dưới, tóc ướt nhỏ từng giọt vào xuống cơ ngực sấn chắc. Anh đi tới chống tay sang ghế chặn cô ở hai bên

" Thấy anh đẹp trai không? "

Cô thờ dãi, thoáng thoáng cái mùi bạc hà vương quanh chớp mũi. Cô ngồi dậy kéo anh ngồi xuống ghế, cầm khăn bông giúp anh lau tóc

" Đừng tự luyến như thế nữa. Anh rất xấu. "

" Nếu vậy sao em còn yêu anh? "

" Vì em không thích cảm giác phải chạy theo anh để đuổi mấy cô tình nhân không an phận, em ghét mùi vị đánh ghen "

Anh vui vẻ hẳn lên, cô cầm hộp bông lên tiếp tục ăn, không chú ý việc phải giữ hình tượng. Cũng đẩy đến trước mặt mời anh ăn.

Cô và anh cùng nằm xem ti vi, đây là dịp lãng mạn hiếm có vì những lần bên cạnh anh không cãi nhau cũng lên giường. Cô gối đầu lên chân anh mặc kệ anh chêu đùa mái tóc cô, tuốt ra tuốt vào không biết chán, rồi kết luận một câu

" Em để tóc dài rất đẹp, sau này đừng cắt tóc ngắn "

Ai cũng bảo thế, cô cũng chưa nghĩ đến việc cắt bỏ mái tóc này nên hậm hừ một câu " Ừm!!! ". Cô liếc mắt lên nhìn anh, từ nãy đến giờ anh chẳng xem ti vi gì cả, hết sờ tóc rồi lại lông mi cô. Cô nhắc ngón tay lên chọc chọc vào mặt anh. Giờ khắc này cô đang nằm trong lòng anh, nghe rõ nhịp đập trái tim anh.

Ngón tay cô nhanh chóng bị anh giữ chặt lại, cúi đầu xuống ngừng lại nhìn đôi mắt trong veo của cô. Anh không kiềm chế cúi thấp hơn đến khi lông mi chạm khẽ vào nhau. Nụ hôn đến thật bất ngờ nhưng chẳng ai luyến tiếc rời xa. Cô đưa tay lên ôm cổ anh, hai hơi thở gấp gấp hơn. Bàn tay mất kiểm soát của anh đưa vào làn mướt áo cô... Cô không nghĩ đến hai con người suốt ngày chỉ cãi vã, ghét nhau đến không có gì ghét hơn mà một ngày lại có tình yêu bình thản đến thế...

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Môi Vương Hàn Vũ dầy dưa với môi Trần Thiên Nhi khiến toàn thân anh tan chảy, cơ thể chốc lát đã nóng rực, anh khao khát cô, cơ thể cô, tất cả những gì thuộc về Thiên Nhi. Nụ hôn thô bạo của anh khiến cô bủn rủn, không thở nổi.

Khi nụ hôn nóng bỏng kết thúc, Vương Hàn Vũ nằm gục lên ngực cô thở gấp. Đôi tay không an phận lần đến khuy áo cô. Những giọt nước trên tóc vẫn chưa khô, vô thức nhỏ xuống ngực Thiên Nhi. Một cảm giác mát lạnh ở nơi đấy đã khiến cô bừng tỉnh, vội cầm lấy tay Vương Hàn Vũ.

" ĐỪNG!!! Cơ thể em...đem qua... "

Vương Hàn Vũ như hiểu ra lời cô nói, anh gạt đầu không nói gì thêm, chỉ yên phận dúi má lên bầu ngực cô như con cún. Từng hơi thở anh phả ra rất nhẹ nhàng khiến cô hơi buồn, cả hai chẳng nói gì trong không khí thảnh thơi cho đến khi Trần Thiên Nhi phá vỡ.

" Anh ăn gì chưa? Có đói không? " Giọng cô ngọt ngào như rót mật vào tai anh.

Vương Hàn Vũ ngẩng đầu lên nhìn cô, lắc lắc đầu, trả lời rất tiết kiệm

" Chưa ăn, rất đói "

" Vậy được chúng ta đi siêu thị "

Trần Thiên Nhi nói xong nhanh nhẹn mặc áo giúp Vương Hàn Vũ, anh mặc chiếc áo phông cổ tròn màu xanh lục giản dị, khoác thêm chiếc áo gió, mái tóc ướt càng tô thêm phần lười biếng.

Từ nhà đến siêu thị cũng phải đi qua 4 con hẻm nhỏ, Thiên Nhi thương đôi chân mình nên ca thán với Vương Hàn Vũ

" Chúng mình đi xe được không? Em không muốn đi bộ "

" Tại sao? "

" Em sợ anh mệt " Cô bĩu môi

" Anh không mệt "

" Nhưng em mệt mà "

" Em lười vừa vừa thôi " Dứt câu anh quay đầu lại nắm tay Thiên Nhi, kéo cô đi theo mình mặc ai đó nhõng nhẽo, kêu ca bên tai.

Phố hôm nay khá vắng, ngoài những đôi tình nhân và người già tập thể dục thì rất ít người qua đường. Vương Hàn Vũ nắm tay Thiên Nhi nhét vào trong túi áo mình, giờ phút ấy tim cô như loạn nhịp không rõ là túi áo ấm hay tay anh ấm nữa.

Đến ngã tư đường, hai người dừng chân dưới cột đèn giao thông. Lúc này ngược lên Thiên Nhi mới biết chiều cao giữa cô và anh chênh lệch rất lớn, tiện miệng cô hỏi

" Chiều cao của anh là bao nhiêu? "

Anh đưa tay véo mũi cô trêu chọc khiến cô kêu nhẹ

" Đến chiều cao của bạn trai em cũng không biết hả? "

" Anh chưa từng nói với em mà " Thiên Nhi phồng má

" Được rồi, 1m83 "

Trần Thiên Nhi cực kì sặc sỡ khi nghe câu trả lời của anh, vậy là cô thua anh hẳn 25 phân, cuộc sống sao không công bằng chứ, rõ ràng cô cũng ăn cơm, còn ăn nhiều thứ khác nữa mà. Bất công quá đi.

Vào đến siêu thị cũng là lúc cô mệt bỏ hơi tai, Vương Hàn Vũ lấy giỏ hàng đầy đi trước, trong khi anh lấy toàn rau quả và thịt thì cô lại chọn mì tôm, xúc xích,... Ngay về khoản ăn uống hai người đã không cùng quan điểm.

" Em ăn những thứ không bổ đó làm gì? "

" Anh ăn những thứ đó thật chán chết, ở nhà mẹ em nấu suốt rồi "

" Cát vào ngay " Anh trừng mắt

" Không bao giờ " Cô vẫn ôm chặt những món đồ mình chọn, khẳng định không bao giờ cắt chúng đi.

" Được, nếu mua thì em tự trả tiền, anh không liên quan " Chỉ một câu nói, chỉ một ánh mắt làm câu tuyên bố của cô lung lay, đồ đâu này biết cô không có tiền rồi mới dờ dờ, còn gì tức hơn cơ chứ?

Trần Thiên Nhi ôm đồ trong lòng, di chuyển đến trước mặt Vương Hàn Vũ, hai con mắt long lanh chớp chớp liên hồi, đây chính là đòn chí mạng xuyên sâu trong lòng anh. Mặc dù có hơi mùi lòng vì trình độ dễ thương không ai bằng của cô nhưng vẫn đến sức khỏe là trên hết. Anh vẫn một mực đẩy xe hàng lướt qua. Xem ra chiều này vô dụng đối với anh rồi. Thiên Nhi vẫn kiên quyết chạy theo. Cô nắm lấy tay anh rồi hôn chụt vào má Vương Hàn Vũ.

" Ư ừ...Mua cho em đi mà " Cô nhõng nhẽo

" Đưa tiền đây, anh sẽ mua "

Đến lúc này cô đã mất hết kiên nhẫn, cao giọng trách móc anh

" Anh không thương em thì thôi, anh tưởng em chết đói chắc, em chả cần luôn "

Trần Thiên Nhi ném đồng xúc xích và mì tôm vào giỏ hàng của anh, quay lưng đi thẳng ra ngoài siêu thị. Vương Hàn Vũ thở dài bất lực, đẩy xe hàng ra thanh toán rồi chạy theo sau. Chứng kiến cảnh tượng ai kia bực tức bước đi như muốn đạp thủng cả trái đất, đá chân vào hòn đá bên đường rồi lăn ra suýt xoa, phía xa Trần Thiên Nhi ôm chân than thở

" Ôi!!! Huhu...cái chân tôi...cuộc sống này bất công quá đi...ngay đến cục đá cũng không tha cho tôi...huhu "

Vương Hàn Vũ nhếch mép, treo túi đồ lên cổ, sai chân đi tới nơi cô gái nhỏ ăn vạ bên đường

" Trần Thiên Nhi, đồ của em, em tự xách đi, anh không phải osin cho em "

Cô nghe thấy tiếng anh từ phía xa, bất chấp đứng lên đi khắp khiêng.

" Trần Thiên Nhi, anh đếm từ 1 đến 3, nếu em không chạy lại đây anh cũng sẽ không nương tay mà quẳng hết tất cả đồ ăn của em đi "

" 1...2... "

[Rầm!!!]

Tiếng động phía trước khiến anh bần rùn chân tay, đánh rơi chiếc túi trong tay. Chạy hết sức có thể, cô gái này, cứng đầu cứng cổ, chỉ vì một chút đồ ăn này mà hi sinh bản thân, thật cố chấp. Vương Hàn Vũ ngồi xổm bên cạnh cô, xót xa nhìn đầu gối bị trầy xước, trán sưng vù một cục. Anh tức tối quát

" Em là đồ ngốc hả? Việc gì phải chạy nhanh thế? Bây giờ thì hay rồi, anh chiều em quá em sinh hư hả? "

Tiếng mắng nhiếc của anh làm cô ảm ức, nước mắt không ngừng chảy, vừa đau vừa xót, cô lí nhí

" Anh cho em có 3 phút, ai chạy kịp chứ? Anh nghĩ em là thần thánh chắc "

" Em không có miệng sao? Chỉ cần bảo anh đợi em, em sẽ quay lại là được mà "

" Đó!!! Anh nhìn xem...em chỉ ngã nên không đến kịp thôi mà anh đã vứt đồ ăn đi rồi, đồ xấu tính "

" Anh không vứt, anh đánh rơi "

Dứt lời Vương Hàn Vũ công cô lên lưng quay lại nhặt đồ ăn, Trần Thiên Nhi cảm thấy tội lỗi đầy mình, chỉ vì một chút đồ ăn không đáng để cô gây sự với anh.

" Vũ...em thương anh " Cô nói từ phía sau, hơi thở phả vào gáy anh

" Bây giờ mới biết thương anh hả? "

" Không!!! Em thương lâu rồi, em thề đấy " Cô một mực chối cãi

Anh chỉ cười không nói gì thêm, hạnh phúc chính là những câu nói ngây ngô của cô với anh, nghe mát hết ruột gan. Suốt quãng đường về nhà cô nói ù hết cả tai anh, hỏi đi hỏi lại vấn đề anh có thương em không? Có yêu em không?...

Về đến nhà, Trần Thiên Nhi nấu món của mình, Vương Hàn Vũ nấu món của mình...cách biệt từng li từng tí... Xong hai người cùng mang ra bàn, vừa ăn vừa xem ti vi

" Nhìn đi, mì xào xúc xích của em ngon hơn " Cô nhếch mép

" Quên đi, bò xào nấm hương của anh thơm hơn nhé " Anh vênh mặt

Chiến tranh liên tục xảy ra rồi im lặng không ai nói với nhau câu nào, Vương Hàn Vũ nảy sinh ý tưởng

" Muốn chơi bài không? "

" Chán chết " Cô bác bỏ

" Em sợ thua hả? Đừng tự ti thế chứ "

Trần Thiên Nhi bị Vương Hàn Vũ kích đều, nhận lời chơi với anh.

" Cuộc tiền đi...em sẽ được mua đồ ăn mà không cần nài nỉ anh...hừ "

" Thế nếu em thua thì định lấy tiền ở đâu trả cho anh đây? "

"Ừ thì...em chỉ có tấm thân này thôi, em bán cho anh rồi nên không cần trả "

"Cược cái khác, như thế không công bằng. Em nghĩ xem, sau này đảng nào em chả là vợ anh "

"Ai thèm làm vợ anh? " Trần Thiên Nhi

"Thật là không thèm không? " Anh trợn mắt nói giọng trầm

"Giả đấy...kiki...vậy anh muốn cược gì? "

Vương Hàn Vũ kéo cổ áo Trần Thiên Nhi sát mặt mình, hơi thở phả vào nhau, anh đồng dục lên tiếng

"Cời đồ "

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

"Cời...cời đồ á? " Trần Thiên Nhi xấu hổ, hơn nữa cơ thể còn gấn sát anh khiến hai má cô đỏ bừng.

"Đồ nhát gan, nếu không chơi thì anh đi ngủ đây!!! " Anh tỏ vẻ thần nhiên, đứng lên đi vào phòng nhưng vẫn quay lại liếc nhìn cô.

Trần Thiên Nhi cắn răng, hít một hơi dài

"Ai nói em nhát gan chứ, Vương Hàn Vũ, anh mau quay lại đây "

Hai người ngồi trên giường, Vương Hàn Vũ hai tay trộn bài thành thạo, chia đều mỗi người mười quân. Trần Thiên Nhi nhấc bài lên, mắt bắt đầu sáng lóe, có vẻ cô nắm chắc lợi thế nên nhếch mép khinh thường anh

"Vương Hàn Vũ, xem ra lần này anh bị lộ sạch rồi...Hahaha "

"Em chắc chưa? " Anh hỏi lại

"Ồ thì 99% em sẽ thắng, 1% là do đen đỏ, nhưng thôi quên đi, em sẽ thắng "

"Vậy thì em sai rồi, anh XÂM " Vương Hàn Vũ nhấn mạnh chữ cuối cùng, đặt mười quân bài trên tay xuống giường. Giây phút ấy Trần Thiên Nhi nhận ra mình chính là 1% còn lại. Ván đầu tiên kết thúc, chiếc áo khoác bị cời bỏ. Sau đó hai ván sau liên tiếp cũng đều là anh thắng, cô bắt đầu nổi cáu

"Anh là đàn ông đó, anh chẳng biết nhường em gì cả " Về mặt cô tủi thân cực kì, môi má đều phình ra

"Trên đấu trường không phân biệt nam nữ " Anh vừa nói vừa kéo quần cô " Tháo nốt ra đi rồi mình chơi tiếp "

Thực sự trên người cô bây giờ chỉ còn ba món đồ, tháo nốt quần ra là chỉ còn quần áo lót, anh còn dám đòi chơi thêm

"Đồ biến thái " Trần Thiên Nhi bực bội tháo cúc quần short, để nó tự tuột rồi ngồi xuống tháo bài. Lần này cô dùng tuyệt chiêu " Gian Lận " tháo hết bốn con 2 vào bài mình. Kết quả là vẫn thua, khiến cô ném mui nát đến không còn một mảnh vải che thân.

Trần Thiên Nhi nhân cơ hội Vương Hàn Vũ nhìn mình không chớp liền đứng lên chạy khắp phòng, anh lập tức đuổi theo. Hai người chạy vòng quanh nhà đến khi Thiên Nhi kiệt sức đã nằm trong tay Vương Hàn Vũ.

"Biết mệt rồi hả? " Anh thở dốc

"Từ từ...đợi em nghỉ một chút rồi chạy tiếp "

"Em tưởng anh ngu hả? Bây giờ tự lột hay anh dùng miệng tháo cho em đây? "

Trần Thiên Nhi tròn mắt, quay ra nhìn Vương Hàn Vũ đầy phẫn nộ

"Anh...đồ háo sắc "

"Háo sắc với một mình em thôi "

" Trê không tha già không thương...hicc "

Anh không trả lời đôi tay mân mê kéo kéo chiếc áo lót của cô, mặt phụng phịu. Trần Thiên Nhi đỏ mặt, ngấm nhìn khuôn mặt đối hờn của anh

" Được được... " Cô nói rồi tháo khuy áo con, vòng tay ôm trước ngực.

" Vẫn còn quần lót, chúng ta chơi nốt đi " Ánh mắt anh gian tà. Anh còn đòi chơi tiếp sao? Cô thả tháo hết còn hơn ngồi chơi. Nhanh chí đưa hai tay lên đầu

" Vương Hàn Vũ!!! em đâu hàng...anh thỏa mãn chưa!!! "

Anh cười nịnh, vẻ mặt hiện lên sự gian manh khó tả. Bên trong lớp quần nhấp nhô làm cơ thể anh nóng rực. Trần Thiên Nhi tự tay tháo nốt chiếc quần lót mỏng manh. Cảnh xuân hiện ra ngay trước mắt anh, ham muốn dục vọng nổi lên không cưỡng được. Vương Hàn Vũ từ từ tiến tới vòng tay siết chặt eo Thiên Nhi

" Nói xem...có phải em thích câu dẫn đàn ông không? "

" Em không có, là anh hại em "

" Em có muốn trả thù không? "

Thiên Nhi vừa nghe xong, mắt lập tức sáng choang, có...tất nhiên là muốn rồi, anh hại cô đến quần lót cũng không còn, giờ được trả thù thì còn gì bằng

" Tất nhiên, thù này em nhất định phải trả rồi "

Vương Hàn Vũ ôm Thiên Nhi từ đằng sau, dưới khung cửa sổ của màn đêm lạnh lẽo, ánh trăng dịu nhẹ sao lại ám áp đến thế, anh thực sự bị cô làm cho mê muội rồi hay sao?

" Anh có cách giúp em trả thù "

" Anh nói...thử xem " Cô chần chừ

Một lúc lâu sau anh cắn vành tai cô lên tiếng

" Lột sạch quần áo của anh, vậy là em trả được thù rồi "

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

" Cũng đúng! Nhưng em lại muốn làm gì đó khiến anh tự còi thì hơn " _ Thiên Nhi nghiêng mặt, tay vòng qua ôm anh

" Anh không ngại lột đồ, anh chỉ cần có lý do thôi. " Vương Hàn Vũ nhỏ giọng, khuôn mặt vừa tuần tú vừa thâm hiểm

Trần Thiên Nhi vẫn chưa hiểu ra vấn đề, cô không biết câu nói của anh sai ở chỗ nào? Phồng má hỏi

" Là sao nhĩ? "

Vương Hàn Vũ cười cười, vén tóc thừa của cô lên tai

" Bây giờ em thử nghĩ xem, nếu anh lột đồ ra mà không được làm gì thì hơi phí. Phải không??? "

Nhìn sâu vào đôi mắt ranh ma của anh cô mới hiểu ra ý nghĩ nham hiểm trong câu nói, Vương Hàn Vũ làm gì cũng phải có lợi nhuận cả, thật không dễ gì trả thù anh.

Không đợi Thiên Nhi lên tiếng anh nói tiếp

" Vậy nên em mau cho anh lý do chính đáng đi "

" Anh nghĩ gì? Khôn như anh em cũng làm được " Cô vênh mặt cãi

" Thế không phải em muốn trả thù anh lắm hả, anh đã mở đường sẵn cho em rồi còn gì. Thiên Nhi!!!! à...Quần áo em lột sẵn rồi, giờ chỉ còn anh thôi đấy "

Khuôn mặt đáng thương nào đó đang cố gắng nặn ni cô.

"Ồ hay nhỉ...là ai? là ai hại em quần lót cùng không còn " Thiên Nhi cao giọng vẫn nhất quyết không đồng ý. Thù thì cô vẫn phải trả nhưng cách hay này của anh cô không dám nhận.

"Đó là em thua, tự em chịu, đừng đổ lỗi lên người anh " Vương Hàn Vũ nhéo má cô

"A...đau. Thôi muộn rồi em về đi ngủ đây. Anh cũng ngủ đi, mai còn đến trường "

"Đến trường? " Anh cao giọng hỏi cô

"Đúng rồi, mai anh không tính đi dạy hả? "

Xem ra cô chưa biết gì rồi, anh định nói nhưng để từ từ biết cũng không sao, Vương Hàn Vũ cười hiền

"Được...Nhưng anh muốn Thiên Nhi ngủ lại với anh cơ "

"Không được " Cô nói to, mắt tròn xoe

"Tại sao? "

"À...chắc mẹ em...mẹ em đang đợi cửa "

"Sao em nói mẹ em đi chăm cô ốm trong viện " Anh hỏi vặn lại cô

"Ồ...thì mẹ em về nhà rồi...sao có thể cả ngày trong viện được chứ "

"Đúng là như vậy?... hay ai đó không muốn ở lại? " Khuôn mặt đẹp trai pha chút giận hờn. Lúc này trông anh thật dễ thương, khác hẳn với những lúc cáu gắt, thật đáng ghét.

"Đâu có, chỉ là lâu rồi em không được ngủ cùng mẹ thôi mà...Vậy nha, Vũ, anh ngủ ngon " _ Cô nói vội rồi kiếng chân hôn chụt lên má anh. Khuôn mặt ai kia đỏ bừng bừng, đứng chôn chân tại chỗ dù trong lòng muốn đuổi theo bắt cô lại.

Thiên Nhi dậy rất sớm, qua nhà thì người ta đã đi từ lúc nào. Cô vẫn tự hỏi công việc trên trường của anh bận bịu đến vậy sao? Lúc nào cũng đi sớm về khuya. Đến trường cô lập tức đi tìm Vương Hàn Vũ. Thiên Nhi mở cửa phòng làm việc, gương mặt tươi rói

"Anh...Ồ cô Thẩm " Ngồi trong phòng làm việc ấy không phải người cô cần tìm, không phải Vương Hàn Vũ mà là cô Thẩm Quế Minh - giáo viên dạy nhạc cũ đã xin nghỉ đẻ. Cô Thẩm hơi không hiểu

"Sao thế Thiên Nhi? "

"Dạ...Không...không có gì ạ...em đi nhầm phòng...em xin phép " Thiên Nhi nhanh chóng trả lời, tuy hơi ngắc ngứ nhưng Thẩm Quế Minh cũng không lấy gì làm nghi ngờ.

"Được...vậy em ra ngoài đi "

Thiên Nhi bước ra khỏi phòng nhưng chân vẫn muốn ở lại, cô can đảm quay lưng lại hỏi

"Cô Thẩm...thầy Vương...chuyển đến phòng nào rồi ạ? "

"Thì ra em tìm thầy Vương hả?...thầy Vương không dạy ở đây nữa rồi. Thầy là giáo viên hợp đồng thay cô 3 tháng nghỉ làm thôi "

"Không còn dạy nữa ấy ạ? " Cô chưa từng nghe anh nói về chuyện này, thế nào tới qua anh lạ lùng như thế, thì ra nghỉ làm rồi mà không cho cô biết.

"Phải...không dạy nữa, em có khó khăn gì thì cứ hỏi cô "

"Dạ không có " Thật ra đối với cô Âm nhạc có gì mà phải hỏi chứ, nhắm mắt là có thể qua môn rồi mà. Thứ cô cần bây giờ là tên chết tiệt kia, không biết giờ này sống chết ở đâu? Sáng nào cũng đi sớm như vậy là đi đâu chứ? Thiên Nhi lời điện thoại ra gói cho Vương Hàn Vũ, ba bốn lần nhưng đều không ai nghe máy. Trong lòng thầm chửi rủa anh là tên chết tiệt...

Chiều đến Thiên Nhi trở về nhà, thấy có rất nhiều người trước cửa nhà anh, họ tới dọn dẹp đồ đạc trong căn hộ, tất cả đều là đồ của anh.

"Này mấy anh kia, nhà đó vẫn còn người ở...sao các anh tự tiện mang đồ đạc đi? " Thiên Nhi quát to

Một người mặc âu phục đi từ trong nhà ra, anh ta đập chất một quý tộc nhà giàu với đôi giày da bóng loáng

"Chúng tôi tới đây là có sự chỉ đạo của giám đốc, người không phận sự vui lòng đừng ăn nói hỗ đồ " Trên khuôn mặt đẹp trai, tuấn tú vẫn giữ phép tắc lịch sự

" Giám đốc cái gì chứ? Giám đốc thì có quyền khuôn bề đồ đạc của người khác đi hả? " Về mặt Thiên Nhi trở nên nóng nảy

" Sao cô phải kích động như vậy? Cô có quan hệ gì với chủ nhà cũ à? "

" Từ lúc nào mà anh đòi xen vào đời tư của tôi. Quan hệ gì tôi phải nói với anh hả? Đồ vô duyên "

" Gì? Cô vừa nói ai vô duyên...từ nãy tôi không thèm chấp cô rồi đấy. Đã vậy tôi nói thẳng cho cô biết, chủ căn nhà này là Vương Hàn Vũ, con trai chủ tịch tập đoàn Performance, còn một thông tin nữa...anh ấy sắp kết hôn với Lăng Tiểu Thủy, diễn viên nổi tiếng Thế giới... thế nên dù cô có mơ mộng với lấy Vương Hàn Vũ thì hãy mau dập tắt nó đi. "

Khuôn mặt Thiên Nhi cứng đờ. Những câu chữ phát ra từ miệng anh ta là thật hay giả? Sao cô vẫn mãi là kẻ chẳng biết gì. Rõ ràng tới qua vẫn còn rất vui vẻ kia mà. Cô không được tin nếu anh chưa kiểm chứng

" Anh nói dối, đồ bịa đặt "

" Tôi cũng không có gì để làm cô tin cả. Nhưng cô yên tâm, khoảng 4 - 5 ngày nữa tin tức sẽ lan rộng rãi trên mạng xã hội thôi. Còn bây giờ tôi phải đi rồi, không đòi co với đồ trẻ con như cô " Nói rồi anh bước lên xe, đi một đoạn nhìn gương chiếu hậu vẫn thấy cô đứng chôn chân ở đó. Sống từng ấy năm vẫn chưa gặp ai cứng đầu và cãi ngang như cô gái ấy, thật thú vị...

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Trần Thiên Nhi tuyệt vọng, chầm chần trong phòng suốt từ chiều đến tối, hai con mắt to tròn cũng đỏ lừ và sụp mí do khóc quá nhiều.

Cô không biết niềm tin đặt đâu thì đúng chỗ? Anh là ai? Có địa vị như thế nào? Tất cả mọi thứ trong đầu Thiên Nhi là cả hàng trăm câu hỏi hỗn độn. Còn chưa tròn một tuần chính thức yêu anh nhưng Thiên Nhi sợ mất đi người đàn ông này, anh mang đến cho cô cảm giác an toàn thực sự, cái cảm giác chỉ ở bên anh cô mới cảm nhận được. Rõ ràng tới hôm qua anh vẫn bên cô, vẫn đang hạnh phúc như vậy thì tại sao anh lại kết hôn?

Cuối cùng thì sự lười nhác và trái tim yếu đuối cũng phải đi cứu đói cho chính mình. Tự nhủ cho dù sau này khi cô trở về trạng thái độc thân sẽ không tự mình lụy tình, chết vì gì cũng được nhưng chết đói thì thật rất thảm thương. Thiên Nhi vừa ăn mì tôm xong cùng lúc chuông điện thoại reo lên...Là anh... Thiên Nhi chần chừ, ngón cái run run không biết nên tắt hay nên nghe. Không phải chính cô là người muốn hỏi rõ anh về chuyện này sao? Cô nhanh nhẹn trượt nút xanh, đường dây bên kia truyền tới giọng vẫn ngọt ngào như thường lệ

" Thiên Nhi, em ra ngoài chút đi. Anh nhớ em sắp không chịu nổi rồi "

"..." Cô vẫn cảm thấy, vẫn nghe nhưng không đáp lại

" Mau lên, anh đang ở bên ngoài, tuyệt đối như vậy em muốn anh chết cóng hả? " _ Anh lúc nào cũng vậy, bất kể thế nào cũng đùa cợt được.

Thiên Nhi nhìn ra phía cửa sổ, người con trai cao ráo vận chiếc áo dạ màu đen thật tôn dáng, anh để tay trong túi áo đứng dưới ánh đèn vàng thật quyến rũ. Liệu người đàn ông này còn có thể thuộc về cô? Thiên Nhi cúp điện thoại, cô đứng phía lề đường bên trái, Thiên Nhi chờ đợi điều gì đây? Anh đang đi về phía cô, rất gần...rất rất gần. Vương Hàn Vũ nắm tay Thiên Nhi để vào túi áo.

" Mới có một ngày không gặp mà em xanh xao thế này, đầu tóc bù xù, mặt mày lem nhem...Thử hỏi nếu không được gặp anh vĩnh viễn thì em ra sao đây? "

Một câu nói châm chọc nhưng dường như xé nát tâm can cô. Anh nói vĩnh viễn? Ừ nhỉ...nếu không được gặp anh nữa thì cô sẽ ra sao? Thiên Nhi chưa nghĩ đến... Cô lấy lại bình tĩnh, bỏ tay khỏi áo Vương Hàn Vũ

" Tại sao hôm nay em gọi cho anh nhiều như vậy anh lại không nghe? Công việc ở trường cũng không nói cho em biết? Không được gặp, anh biết em nhớ anh thế nào không " Từng câu chữ đều nói giọng chua chát

Anh kéo cô vào lòng vỗ về, hơi thở lạnh lẽo xuyên qua kẽ tóc Thiên Nhi

" Anh bận mà!! Anh không nói em cũng tự biết đấy thôi "

Thiên Nhi đẩy nhẹ anh ra, từ chối mọi sự quan tâm, lúc này cô thực sự rất sợ...cô biết những câu hỏi tiếp theo anh sẽ ngụy biện

" Thực ra anh không cần trả lời em cũng biết đáp án rồi...Anh luôn miệng bảo bận trong khi đã nghỉ làm...Anh bận ở đâu, làm gì, với ai em không thể biết được " _ Hai con mắt Thiên Nhi rung rung, cổ cô nghẹn ắng lại.

" Anh sẽ bù cho em sau mà "

" Không! Em mãi mãi không thể biết về anh vì anh luôn giấu em. Căn nhà đó...anh sống không tốt à? hay quá nhiều thứ bản thủ liên quan đến em nên anh muốn bỏ đi " _ Xúc động mạnh, đau nhói đè nặng lên tâm trí cô

" Thiên Nhi...Hôm nay em lạ lắm. Em biết không, nơi anh ở hiện tại cách đây 5km, tiết trời thì rét, mưa tuyết trắng xóa như vậy anh phải chạy xe dưới sương mù đến tìm em, anh tưởng em sẽ hỏi thăm anh nhưng không phải, thay vào đó em lại xua đuổi anh, trách móc anh.. " Vương Hàn Vũ nhoen miệng cười chua chát, nét buồn hiện rõ trên khuôn mặt không của anh

Thiên Nhi bỗng trầm lại, nghe anh nói đáng thương làm sao? Cô ngỡ ngỡ như bản thân không đúng nhưng làm sao được, đặt mình trong hoàn cảnh của Thiên Nhi chắc chắn sẽ đau khổ tột cùng. Cô chỉ vì quá lo sợ, sợ mất anh, yêu anh nên mới cố chấp như vậy.

Thiên Nhi đột ngột bước lại gần anh, dưới màn sương mờ lạnh, đôi tình nhân nào đó đang ủ ấm đôi môi. Thiên Nhi vòng tay qua cổ anh, kiễng gót phủ lên môi Vương Hàn Vũ chiếc hôn bất ngờ. Người ta nói mùa đông là mùa đẹp nhất cho các cặp đôi đang yêu, nhưng với cô thật trở trêu...quá mức tổn thương. Cô nên tận dụng cơ hội bên anh không biết đâu chỉ và ngày sau đó sẽ không còn gì nữa.

Vương Vũ Hàn hôn lên dòng chảy nóng trên má Thiên Nhi rồi siết chặt lấy cô, nói giọng mũi nhỏ nhẹ bên tai như chỉ muốn một mình cô là người được nghe

" Em có tin anh không? Tin rằng anh sẽ làm em hạnh phúc suốt đời "

" Liệu em có nên tin anh không? "

" Anh rất đáng tin, anh đã hứa gì thì nhất định sẽ thực hiện. Thế nên em đừng lo lắng, dù có chuyện gì xảy ra cũng chỉ là tạm thời...tương lai của anh là em, Anh yêu em " _ Vương Hàn Vũ nói rành rọt từng câu từng chữ cũng làm Thiên Nhi an tâm hơn nhưng làm sao mà không còn lo lắng cho được.

" Được! Vậy anh định bù thời gian cho em vào lúc nào? " Cô nhất quyết muốn đòi lại khoảng thời gian một ngày không được gặp anh

" Bất cứ khi nào em muốn "

" Ngày mai... " Cô trả lời nhanh

" Sáng sớm mai anh qua đón em...còn tối nay, đáng ra anh định đưa em đến một nơi nhưng do em nhiều lời đấy, em cũng phải bù thời gian cho anh

" Em xin lỗi...Muộn rồi anh mau về đi...nơi anh ở xa như vậy tí về sẽ lạnh lắm đấy " Thiên Nhi mỉm cười nhẹ nhàng để lộ rõ thái độ quan tâm anh

Vương Hàn Vũ không nói gì chỉ lặng lẽ ôm cô một hồi rất lâu, thật sự không muốn buông tay chút nào. Về mặt lười nhác hiện rõ trên mặt anh, Vương Hàn Vũ gục đầu vào vai Thiên Nhi như chú chó con, thì thầm

" Mùa đông thật sự lạnh lắm nhỉ nhưng có lẽ anh là người ấm áp nhất thế gian vì có em bên cạnh rồi. Thế nên anh chẳng muốn xa em dù 1 phút đâu " Anh cười hạnh phúc

Lúc này cô còn lo ngại gì nữa nhỉ? Anh đối xử với cô thật tốt thế kia...Đúng thật không nên nghe mấy lời đồn vớ vẩn mà

" Nếu như vậy chắc em còn ấm áp gấp bội vì kẻ cả có xa anh một chút nhưng anh vẫn trong tim em mà "

Vương Hàn Vũ nở nụ cười mãn nhãn càng ôm cô chặt hơn, cứ thế nơi anh đèn đường rọi xuống có chuyện tình xảy ra vừa thê thảm lại vừa hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Chưa đến 7 giờ, Thiên Nhi với khuôn mặt trẻ trung trang điểm nhẹ nhàng, cô đứng trước gương loay hoay chọn trang phục rất lâu. Cuối cùng chọn được bộ váy xòe màu xanh dương, eo váy được thắt bởi chiếc nơ xinh càng tôn thêm vòng 2 con kiến của Trần Thiên Nhi. Chiếc váy ngắn để lộ ra đôi chân thon gọn mảnh mai của cô. Thiên Nhi không có giày cao gót vì cô không có thói quen đeo nó, vô nhớ có lần đi thử và kết quả là gót chân sưng vù. Cô chọn cho mình đôi giày thể thao màu trắng rồi tháo dây buộc tóc ra, mái tóc vàng óng xoắn tảo biển xõa xuống mặt cô trông thật quyến rũ cũng rất đáng yêu. Thiên Nhi nhìn mình trong gương, tỏ ra hài lòng mới khoác thêm chiếc áo phao, cầm túi sách chạy xuống nhà, không quên tạm biệt mẹ

" Mẹ, trưa nay con không ăn cơm ở nhà, mẹ không cần dành phần cho con đâu nha...bye bye "

Mẹ Thiên Nhi nhìn theo nở nụ cười, gần đây con gái rất lạ ít khi ở nhà, lại biết làm đẹp nữa, dù sao cũng lớn rồi cũng nên tìm cho mình một ai đó yêu

thương cô hơn bà chứ nhỉ?

Thiên Nhi ra ngoài cổng, vài tia nắng chiếu xuống nhưng với thời tiết mùa đông này cô vẫn cảm thấy lạnh lạnh, nhưng không có vấn đề, dù sao cũng thuận lợi cho buổi hẹn hò của hai người. Trần Thiên Nhi đứng đợi một lúc, nhận ra Vương Hàn Vũ trễ hẹn mới lấy điện thoại nhấn một tin

" Vũ, 7 rưỡi rồi...bao lâu nữa anh mới đến "

Wương Hàn Vũ bên này đang bị ba bắt ép tới dự cuộc họp về kế hoạch tổ chức sự kiện giao lưu. Nhìn thấy tin nhắn của Thiên Nhi, môi anh cong lên, nhấn lại

" Ở đó đợi anh, một lát nữa sẽ đến đón em "

Thiên Nhi đọc xong cất điện thoại vào túi, cô xoa hai bàn tay vào nhau rồi đứng đợi anh. Mới ra ngoài có một chút mà chớp mũi cô đỏ ửng, tiết trời thật lạnh. Vương Hàn Vũ lại có chút khấn trương, chỉ 10 phút nữa cuộc họp sẽ bắt đầu, nhưng ngoài trời rất lạnh, cô gái của anh quan trọng hơn. Anh đến phòng làm việc của ba, hai tay ôm bụng, làm bộ mặt đau đớn bước vào

" Ba...!! "

Wương Hàn Xuyên đang chuẩn bị hồ sơ cuộc họp thấy con trai khác lạ cũng hỏi han

" Tiểu Vũ, con sao vậy? "

" Con...con đau bụng quá, cần phải đi viện kiểm tra " Vương Hàn Vũ khuôn mặt tỏ ra cực kì đau đớn, dáng người lom khom đi lại rất khó khăn, giọng nói lại càng thâm thương hơn. Người ngoài nhìn có lẽ không tin vị giám đốc này lại diễn sâu như vậy. Đến Vương Hàn Xuyên còn ngờ không biết thật hay giả, ông nhìn đồng hồ trên tay rồi nói

" Đau bụng đến nỗi cần đi viện hả? 5 phút nữa cuộc họp bắt đầu rồi "

" Hiện giờ con không thể làm gì cả, con thực sự rất đau. "

" Nhưng.. "

Wương Hàn Xuyên chưa kịp dứt câu thì Vương Hàn Vũ lên tiếng

" Vậy nha ba, giúp con lần này...Con đến viện đây "

" Vương Hàn Vũ...con... "

Nói xong anh lom khom bước ra ngoài, khi cánh cửa đóng sập lại ai đó chạy vụt đi như tên lửa. Trần Thiên Nhi nhìn thời gian một chút, ngó qua ngó lại vẫn chẳng thấy anh đến, cô nàng hậm hực ngồi xuống nhặt vài viên đá nhỏ ném loạn xạ, miệng lầm bầm chửi rủa

" Vương Hàn Vũ là đồ con rùa "

" Nói lại cho anh nghe nào, ai là con rùa? "

" Vương... " Thiên Nhi giật bắn cả người, cô luống cuống đứng dậy " Hàn Vũ...anh đến lúc nào thế? "

" Anh mới đến, xin lỗi vì để em đợi lâu " Khuôn mặt anh thật quyến rũ, khuấy động tâm can Thiên Nhi, cô chỉ nhẹ nhàng trách móc chứ không nổi nặng lời

" Anh đó, lần sau không nên để em chờ lâu như vậy "

Wương Hàn Vũ mỉm cười gật đầu, xoa xoa mái tóc Thiên Nhi. Hai người đã trễ nên không bàn chuyện linh tinh nữa. Trên xe, Vương Hàn Vũ hỏi Thiên Nhi:

" Bây giờ em muốn tới nơi nào trước? "

Cô dường như đã sắp đặt từ trước, ngữ điệu đều đều nhưng cô đã rất mong đợi

" Trước tiên chúng ta cùng tới khu vui chơi, sau đó đi xem phim, và cuối cùng là tới siêu thị mua đồ chuẩn bị bữa tối, có thể bonus đi dạo. Anh thấy thế nào, rất hợp lý đúng không? "

" Em thật sự muốn đi nhiều nơi vậy sao? " Vương Hàn Vũ vừa lái xe vừa nắm tay Thiên Nhi, giọng điệu ngọt ngào.

" Ừm " Thiên Nhi trả lời qua loa, cô quay đầu ra phía cửa sổ. Mùi lạnh lạnh của mùa đông khá dễ chịu. Thiên Nhi đưa mắt nhìn hình ảnh phồn thịnh bên ngoài cô lại nhớ chính ở thành phố này cô gặp anh. Cô chưa hề kết luận được lời người đàn ông kia là thật hay giả nhưng dù sao thì cũng nên nhanh chóng, cô sợ không còn thời gian nữa...

Mới đó cũng đến công viên giải trí, Vương Hàn Vũ đi mua vé còn Thiên Nhi sung sướng chạy trước, dáng người thon gọn vận bộ váy xanh càng khiến cô

trở nên đáng yêu mà không kém phần tinh nghịch. Vương Hàn Vũ cầm hai chiếc vé đuổi theo Thiên Nhi, nói thật ra là rất giống ông bố đuổi theo đứa con lười ăn. Cuối cùng Thiên Nhi cũng đứng lại, vẫy tay gọi anh đến, cô đưa điện thoại lên cao

" Chúng ta chụp một tấm làm kỉ niệm đi, chỗ này đẹp lắm đó " Thiên Nhi nói cười rất vô tư, cô tạo dáng chụp nhiều kiểu khác nhau cuối cùng quay ra nhăn nhó với Vương Hàn Vũ trách móc tại sao từ khi chụp đến giờ anh cười rất không tự nhiên

" Sao mặt anh mãi một trạng thái vậy, làm theo em này "

" Rồi, rồi...con gái các em thật là, ai cũng bắt nạt bạn trai như vậy "

Thiên Nhi vút cho anh một cái lườm sắc lạnh, cô chu mỏ, anh cũng chu mỏ, cô nháy mắt anh cũng làm theo. Hai người trông thật đáng yêu. Thiên Nhi vừa đi vừa ngắm lại ảnh, tự cười một mình

" Hàn Vũ...anh nhìn xem, anh chu mỏ trông như bê đê vậy á...hahahaaaa "

Vương Hàn Vũ phía sau, thờ dài nói một mình

" Thật không hiểu nổi? Rõ ràng cô ấy nói mình làm theo rồi mà "

_ Thả sao cho Tít nha _

Tối ấm nhè cả nhà

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Thiên Nhi kéo tay áo Vương Hàn Vũ làm nó trở nên lộn tuột, hai người dừng lại trước một vòng quay mặt trời khổng lồ, Vương Hàn Vũ hai tay chống xuống đầu gối thờ gấp

" Thiên Nhi, em từ từ được không, chúng ta còn nhiều thời gian mà "

Cô quay ra phía sau, thấy rất nhiều người đang đi về phía này, vội vàng nắm lại tay anh lùi đi nhanh

" Không được, chúng ta không mau lên thì sẽ phải đứng xếp hàng cả ngày mất "

Vương Hàn Vũ bắt đắc dĩ thờ dài, mặc dù anh mới vừa chỉ được dừng chân một lúc liền bị kéo đi. Ngỡ điệu có phần lên cao

" Được rồi mà, anh vốn dĩ có thể bao trọn nên em không cần khăn trương như vậy "

Thiên Nhi dừng bước, mỉm cười nhẹ nói

" Oaaa. Khoa trương ghê, anh cứ làm như mình là CEO tập đoàn lớn không bằng " Thiên Nhi nói cười rất tự nhiên, như thể tâm tư bên trong không có gì đè nén, nhưng thực tế cô đang dò xét những thứ anh cố gắng che đậy. Vương Hàn Vũ chột dạ

" Ý anh nói là có thể sau này khi có công việc mới. "

Cô làm bộ thấu hiểu, cố tỏ ra không nghi ngờ gì thêm, buông một tiếng

" À, ra là vậy "

Thiên Nhi thích thú trước vòng quay mặt trời, còn khoảng năm sáu người nữa mới đến lượt hai người. Về mặt Vương Hàn Vũ chán nản cực độ, Thiên Nhi bật cười, trách móc

" Đi hẹn hò với bạn gái mà thế sao? "

" Vậy xin hỏi cô nương, em đi hẹn hò hay đưa con trai đi chơi đu quay vậy " Hàn Vũ méo mó, anh không có hứng thú với những trò trẻ con như vậy. Thiên Nhi ngược lại, cô nhất quyết, rất nhất quyết, đôi đồng tử sáng bóng ra kí hiệu dụ dỗ

" Anh xem các cặp tình nhân khác kia, đâu phải riêng chúng ta. Anh chắc chắn là chưa thử rồi, thú vị lắm đó. Trước đây em từng nghĩ sẽ ngồi trên đó ngắm khung cảnh sầm uất của thành phố với người mình thích. Chẳng lẽ anh lại không đáp ứng? "

Hàn Vũ hài lòng, nói thẳng ra là anh không thể kiềm lòng nổi khi chứng kiến dáng vẻ nhu nhược đòi hỏi của cô. Đáng yêu vô cực độ, khuấy đảo tim gan anh.

" Anh không có hứng thú với vòng quay vớ vẩn này. Em nên nhớ tất cả đều là vì em, anh chỉ có hứng thú với em "

Thiên Nhi không thèm nghe vì đến lượt hai người rồi, chị kiểm vé mở cửa ra, Thiên Nhi lại một lần nữa lôi Vương Hàn Vũ vào trong khoang ngồi. Do anh chưa chuẩn bị lại không để ý, chiều cao 1m83 khiến đầu Vương Hàn Vũ đập vào nóc khoang. Thật là mất hết cả hình tượng với cô gái này. Đến khi cánh cửa đóng lại, anh rất tức giận

" Đây con nhóc kia, em nên nói với người ta một tiếng chứ "

Trần Thiên Nhi nghe xong giật mình, quay ra thấy một cục u to trên trán anh, không nhận nổi mà bật cười rất to, cô ngây thơ vô số tội

" Anh...đầu của anh...anh bị lúc nào vậy? Haha...thật buồn cười "

" Em còn dám hỏi? " Vương Hàn Vũ cười nhếch miệng

Thiên Nhi lấy lại dáng vẻ, không cười cợt đùa giỡn nữa, cô lại gần anh, như chợt để ý khi nãy anh bị đập đầu, xoa xoa đôi bàn tay bé nhỏ lên cục u đỏ lừ.

" Được rồi, để em chữa cho "

Vương Hàn Vũ đẩy tay Thiên Nhi ra, có vẻ anh chưa nguôi nổi giận dữ

" Ai cần em giúp, em thì chữa gì chứ, càng xoa càng sưng to thêm thì có "

Vương Hàn Vũ vốn dĩ định chơi trò giận dữ để xem cô còn dám bắt nạt anh nữa không, vậy mà không ngờ Thiên Nhi còn ác chiến hơn, anh ngồi một góc cô ngồi một góc như chiến tranh lạnh, mặt ai cũng hầm hừ bức tức tối tằm. Một lúc sau không thấy Thiên Nhi quấy rối, Hàn Vũ đâm ra khó chịu, đành phải hạ thấp mình để dành cô

" Em đối xử nào? Người nên giận dữ phải là anh mới đúng "

Thiên Nhi không nói lời nào, quay mặt ra chỗ khác không thèm đối diện với anh

" Thôi được rồi, anh xin lỗi, là anh không đúng "

Cô gái này là vậy, bất luận là cô sai hay anh sai thì anh cũng phải là người xin lỗi trước. Anh ngược lại càng không muốn tổn thương cô nên luôn chiều chuộng, tỏ ra hết sức khiêm nhường. Không thấy cô hồi đáp, anh lại mặt dày hơn

" Thỏ con đáng yêu à, Cún con của anh, khi nào em hết đối anh đây. Đừng làm cục u của anh sưng thêm nữa, em nhìn xem, nó vốn đã rất to rồi mà "

Thiên Nhi đã cố không để mình bật cười, bộ mặt cô nghiêm nghị, xoay ánh mắt sắc bén nhìn anh

" Đồng chí Vương, cấp trên ra lệnh anh mau dừng ngay trò quyến rũ người đẹp đi "

" Rõ, thưa đồng chí " Chữ " Rõ " của anh thật to khiến Thiên Nhi không nhận nổi cười nữa, cô bật cười thành tiếng, đánh nhẹ vào vai anh

" Em thực sự không muốn nói ra nhưng anh trẻ trâu cực kì luôn nha. Gì mà thỏ con rồi cún con, sến chết đi được "

" Vì em anh trẻ trâu cũng được " Hàn Vũ cười âu yếm

" Là anh nói đấy nhé, đồ trẻ trâu "

" Ai? Ai là trẻ trâu cơ. Cho em nói lại nha " Vương Hàn Vũ nhồm đậy, trêu đùa Thiên Nhi khiến cô nhột quá cười điên đảo, rung cả khoang ghế. Lúc này cô mới có dịp nhìn xuống phía dưới, thì ra hai người đã lơ lửng ở vị trí cao nhất rồi.

" Bỏ em ra, anh mau ra đây nhìn nè, đây là khung cảnh toàn thành phố đó, thật phồn thịnh " Thiên Nhi rất thích thú, cô đứng sát phía cửa ngắm nhìn từ trên cao xuống. Thốt lên

" Đẹp quá, phải chụp lại vài cảnh mới được "

Vương Hàn Vũ mặt tái mét, ngồi im một chỗ như pho tượng, anh sợ độ cao, trong trí tưởng tượng của Hàn Vũ nếu như anh liếc mắt xuống dưới, tim sẽ lập tức bay ra ngoài. Không thể ngờ nổi mình đang lơ lửng giữa không trung. Thình thoảng anh đưa mắt qua xem hạ thấp được bao nhiêu rồi nhưng dường như vòng đu đi quá chậm, kết hợp với Thiên Nhi nhảy nhót khiến cho khoang ghế đu đưa qua lại tạo cảm giác mạnh. Vương Hàn Vũ không chịu nổi nữa liền túm vai áo Thiên Nhi vào lòng mình, hơi thở phả nhẹ vào sau gáy cô, anh nói

" Ngồi im đi, em cứ như con cào cào vậy, chẳng may nó rơi xuống lại hối hận không kịp "

Thiên Nhi phòng má, khó chịu khi bị giam giữ

" Làm sao mà rơi được, họ làm rất chắc chắn để bảo toàn cho mọi người mà "

" Ai biết được khi chế tạo có vấn đề gì không. Tốt hơn em nên đề phòng trước "

Thiên Nhi ngẫm nghĩ, cũng không phải là không có, thỉnh thoảng cô hay đọc báo cũng có nhiều vấn đề cấp thiết về tình hình này. Ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh, cô ngửi rõ hương thơm man mát dịu nhẹ qua từng hơi thở của Hàn Vũ, mùi hương làm đồ đốn biết bao cô gái. Cô quay đầu ra phía sau, về mặt anh cứng đờ, hoàn toàn không có nhất cử nhất động nào. Bây giờ Thiên Nhi hoàn toàn biết lý do vì sao anh ngăn cản không cho cô nhảy nhót

" Hàn Vũ...anh sợ sao? "

Vương Hàn Vũ mất nhìn thẳng, không hề muốn nhìn cô, đôi môi mấp máy nhẹ nhàng, như nghĩ tới hành động mạnh thì khoang ghé cũng mạnh theo, anh không muốn hình tượng mình bị xấu đi trước mặt cô

" Không có "

" Lừa mình dối người gì chứ, mặt anh đang tự chứng minh hết rồi kìa " Thiên Nhi lấy tay bịt miệng lại. Cô biết nếu mình cười ra tiếng anh sẽ xấu hổ lắm. Giữ hình tượng cho bạn trai là bổn phận của cô lúc này.

Vương Hàn Vũ liếc mắt qua phía Thiên Nhi, thấy cô nhìn anh chăm chăm, hai đôi mắt giao nhau, duy trì âu yếm, khuôn mặt cách nhau chỉ khoảng năm cm. Thiên Nhi xấu hổ đỏ mặt, tính nhìn đi nơi khác nhưng bị đôi bàn tay to, ấm áp xoa đầu cô lại. Vương Hàn Vũ đôi đồng tử si tình, ngắm trọn môi hồng kiêu hãnh của Thiên Nhi.

Anh từ từ gần hơn, tất cả như bị tua chậm lại. Hai đôi môi cuối cùng cũng tìm đến nhau, say sưa, miệt mài. Long mi vô thức cọ sát, gò má nóng hổi cũng chà vào nhau. Ở một nơi phong cảnh hữu tình, anh trao cô nụ hôn lãng mạn. Trống ngực Thiên Nhi đập rộn ràng, cô chủ động choàng tay qua cổ anh, kiễng chân lên tìm kiếm sự mới lạ, lý trí cô như tan chảy, toàn thân nóng bừng. Nụ hôn này hoàn toàn nhẹ nhàng không có chút gì gọi là thô bạo cả.

Khoang ngồi của cô và anh cuối cùng cũng xuống đến nơi, vì cửa nhựa trong suốt nên người bên ngoài rõ ràng nhìn thấy hết hai người đang làm gì. Đến khi nghe tiếng cửa mở ra, Hàn Vũ mới lưu luyến rời môi Thiên Nhi, anh nắm tay cô trở ra ngoài, băng qua bao cái nhìn hâm mộ lẫn ghen tị của mọi người

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Thiên Nhi lần này là bị Vương Hàn Vũ kéo đi, tới giờ cô hiểu cảm giác bức bối lúc anh bị cô lôi đi là như nào rồi. Nhưng dù sao cũng thật tức, khi này ở trên vòng quay rõ ràng mặt anh hướng ra phía cửa, anh biết đã xuống tới nơi mà vẫn không buông cô, Thiên Nhi đang đi theo anh liền dừng lại

" Khi này, anh biết xuống tới nơi rồi sao không nói với em, anh muốn làm em xấu hổ tới chết phải không? "

Vương Hàn Vũ quay lại, khuôn mặt anh tỉnh bơ trả lời

" Khi nào? Anh không rõ nữa "

" Gì mà không rõ chứ, anh cố tình không nói cho em đúng không, rõ ràng khi hôn mặt anh hướng ra phía cửa "

" Vậy em đã từng thấy ai khi hôn mà mở mắt chưa? "

Thiên Nhi hết đường phản biện vì lý lẽ của anh quá chính xác, đúng thật là không ai hôn mà mở mắt cả, ngay đến thờ còn không dám nữa là...

Thiên Nhi rủ Vương Hàn Vũ đến chơi tàu lượn siêu tốc, về mặt cô rạng rỡ thích thú, không như ai kia, khuôn mặt như đang dờn nén chờ thời cơ cùng phun ra một lúc. Vương Hàn Vũ đưa mắt thăm dò đường ray tàu lượn, anh choáng hết cả mắt, nhìn đã thấy đau tim rồi không biết lúc chơi sẽ thế nào nữa, Vương Hàn Vũ thoáng nhìn Thiên Nhi, anh không muốn mất hình tượng, trên vòng quay mặt trời đã đủ lắm rồi

" Thiên Nhi, giờ là 11 giờ trưa, chúng ta mau chóng đi ăn không sẽ không kịp tới rạp chiếu phim "

So với nơi này, rạp chiếu phim mới là nơi lý tưởng đối với anh, nghĩ tới bộ phim tình cảm lãng mạn trên màn ảnh, anh lại tưởng tượng...

Thiên Nhi nhún mày, mới có 11 giờ à, chơi nốt rồi đi cũng không muộn

" Không sao cả, sẽ kịp thôi, đã đến đây rồi thì phải chơi một lần cho biết, không uống công chúng ta mất tiền xăng xe "

" Hay thế này...em chơi một mình đi, anh ở đây đợi em "

" Vậy sao được? Anh tính để em ngồi một mình rồi lỡ em bay ra khỏi ghế thì sao? " Thiên Nhi khoanh tay trước ngực, làm bộ mặt bất mãn

" Chẳng phải khi nãy em nói công nhân họ làm rất chắc chắn sao? Giờ em sợ cái gì? "

" Anh đang tự và vào mặt mình hả? Người sợ là anh thì có? " Thiên Nhi lè lưỡi, nhìn bộ mặt anh là cô đoán ra rồi, lấy lý do lý trấu căn bản là không có ích

Anh bị nói trúng tim đen nhưng vẫn không thừa nhận, để chứng minh anh đành nhận lời chơi với cô. Hai người bước vào trong ghế ngồi, nhân viên nữ liền tới khóa chặt cánh cửa lại, sau đó mỉm cười

" Chúc hai bạn chơi vui vẻ "

Thiên Nhi cũng mỉm cười cảm ơn lấy phép tắc, cô nhân viên thấy mặt Vương Hàn Vũ nặng nề, sợ hãi nhưng vẫn phải nín cười rồi đi. Vương Hàn Vũ nghi ngờ, cầm vào phần khóa toa tàu kiểm tra lại, có lúc lại đập đập khóa, lúc lại cố mở xem nó có bung ra không. Trần Thiên Nhi vòng tay ra ôm cổ anh kéo sát vào cơ thể mình

" Bây giờ anh còn chối là anh không sợ không hả? "

Vương Hàn Vũ bấu môi, nhún vai

" Kiểm tra độ an toàn mà cũng bị coi là sợ sao? "

" Được rồi, cứ cho là vậy đi " Thiên Nhi buông anh ra, không nhận cũng được thôi? Để lát nữa khi tàu chạy xem anh tính thế nào.

Tàu bắt đầu khởi hành, ban đầu lên cao dần, cao dần đến nỗi nhìn xuống dưới kia, mọi vật đều thu lại rất nhỏ bé, Vương Hàn Vũ mắt khi nào cũng nhìn thẳng, không dám liếc dọc liếc ngang. Phải nói anh là người đàn ông khỏe khoắn, dám đương đầu nhưng mấy trò chơi này...anh tự an ủi rằng: Bản thân không phải sợ mà là vì không hứng thú

Tàu đã chạy lên đỉnh cao nhất của đường ray, nó dừng lại " khựng " một tiếng làm tim Vương Hàn Vũ suýt nhảy ra ngoài, tay anh toát mồ hôi bám chắc vào tay ghế. Vương Hàn Vũ nuốt nước bọt, gọi nhỏ

" Thiên...Thiên Nhi "

Cô không trả lời, chỉ quay sang nhìn anh rồi mau chóng quay mặt đi rồi lại chợt nghe thấy tiếng hét to lớn lấn át tâm trí cô, người đàn ông bên cạnh... tiếng hét của anh...

Tàu siêu tốc chạy như bay, tưởng như không còn trên ray tàu nữa. Vì sức gió thổi lại nên đầu tóc, quần áo người ngồi trước ngồi sau đều phồng phênh bay bổng, riêng người bên cạnh cô, anh nhắm mắt thật chặt, miệng luôn hét hò rất lớn, Thiên Nhi cảm thấy ai ai cũng đang nhìn về phía này, mọi vật cây cối cũng vậy. Tiếng hét thật có sức công phá...

Xe dừng tới trạm, lại là cô nhân viên khi nãy tới mở khóa, cô ấy dự đoán thật không sai. Thiên Nhi ôm vòm lưng rắn chắc của anh đi xuống, mặt Vương Hàn Vũ bơ phờ, tưởng như vừa từ cõi chết trở về, chân anh đầm mồ hôi, đôi chân không vững khi vừa vượt qua cú sock. Từ giờ cuộc đời anh đáng sợ nhất chính là " Tàu lượn siêu tốc ". Cho tiền cũng không đi lần thứ hai

Thiên Nhi mở nước đưa cho anh, giọng trở nên dịu dàng

" Không chơi được hay chơi được mà còn cố gắng sao? Đồ ngốc "

Vương Hàn Vũ thở hắt ra từng tiếng từng tiếng, nhìn Thiên Nhi

" Em biết rồi còn cố tình kéo anh lên đó? "

" Em đâu cố tình. Em hỏi anh sợ không, anh nói không mà, là chính anh nói ra đó " Thiên Nhi phân trần

" Em... " Vương Hàn Vũ chưa kịp nói thì điện thoại trong túi đồ chuông, anh trượt nút nghe, người gọi đến là ba anh

" Con nghe thưa ba "

"..."

Thiên Nhi không biết người là bà trong điện thoại nói gì nhưng cô thấy được khuôn mặt anh, thay đổi rất nghiêm trọng, chân mày anh trùng xuống, đôi đồng tử sâu thẳm nhìn Thiên Nhi

Có gì không ổn sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Hàng Xóm Biển Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

